

[Justitsministeren]

for behandlingen af ansøgningen, behandler således ansøgningen i overensstemmelse med dens egne nationale regler på området og dens internationale forpligtelser.

Det skal fremhæves, at Danmark også efter ratifikationen bevarer sin suveræne ret til at behandle en asylansøgning, selv om Danmark ikke efter kriterierne i konventionen er forpligtet hertil.

Som det fremgår af forslaget til folketingsbeslutning og bemærkningerne hertil, må der gennemføres forskellige ændringer i udlændingeloven, således at denne bringes i overensstemmelse med konventionens system. De ændringer af udlændingeloven, som bør gennemføres, omfatter bl.a., at det i udlændingeloven fastslås, at Danmark er forpligtet til at behandle en asylansøgning i de tilfælde, hvor Danmark efter konventionen er ansvarlig herfor, ligesom Danmark i disse tilfælde er forpligtet til at overtage, dvs. tillade indrejse for asylansøgeren i overensstemmelse med konventionens regler. Der bør endvidere gennemføres en udbygning af den særlige afvisningsprocedure efter udlændingelovens § 48, stk. 2, således at asylansøgeren straks kan overføres til den medlemsstat, der i henhold til konventionen er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Dermed undgås som nævnt unødvendig dobbeltbehandling af sagerne.

Det er endvidere regeringens opfattelse, at udlændingeloven bør ændres, således at en asylansøgning anses for at omfatte såvel konventions- som de facto-status. En tilslutning til konventionen gør det endvidere nødvendigt at begrænse adgangen til at indgive asylansøgninger på danske repræsentationer i udlandet, således at ansøgninger ikke længere kan indgives på repræsentationer inden for EF-området.

Endelig foreslås det, at det i udlændingeloven fastsættes, at Danmark af humanitære grunde kan påtage sig behandlingen af en asylansøgning, selv om Danmark ikke ifølge konventionen er forpligtet hertil.

Såfremt et flertal i Folketinget kan tilslutte sig forslaget til folketingsbeslutning, er det regeringens hensigt straks at undertegne konventionen med ratifikationsforbehold. Regeringen vil derefter i begyndelsen af folketingssamlingen 1991-1992 fremsætte forslag til ændring af udlændingeloven med henblik på at skabe grundlag for dansk ratifikation af EF-konventionen.

Det bemærkes, at forslaget til folketingsbeslutning alene omfatter de ændringer af udlændingeloven, som må gennemføres for at skabe grundlag for dansk ratifikation af EF-asyllkonventionen. Der er således med dette forslag til folketingsbeslutning ikke gjort op med, hvilke forslag regeringen i øvrigt vil komme med på udlændingeområdet. Regeringen lægger stor vægt på, at eventuelle ændringer af udlændingeloven sker på baggrund af en bred debat såvel i Folketinget som i befolkningen. Først herefter vil regeringen tage endelig stilling til, om yderligere ændringer af udlændingeloven kan komme på tale, og i givet fald hvilke.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til beslutningsforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 13/3 91 om opdræt af vildt.
(Redegørelse nr. R 3).

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Den 30. maj 1990 vedtog Folketinget en beslutning om lovgivning på vildtområdet, der pålagde regeringen at fremsætte forslag om en dyreværnsmæssigt forsvarlig lovgivning på vildtområdet (beslutningsforslag nr. B 58).

Regeringen gav under behandlingen af beslutningsforslaget tilsagn om at ville fremlægge en redegørelse vedrørende opdræt af vildt. Regeringen fremlægger hermed den bebudede redegørelse, som er baseret på overvejelser i en arbejdsgruppe med repræsentanter for Justitsministeriet, Miljøministeriet og Landbrugsministeriet. Redegørelsen beskriver vildtopdrættet i Danmark og peger på områder, hvor der efter regeringens opfattelse bør fastsættes regler i en kommende lov om opdræt af vildt. I redegørelsen peges endvidere på enkelte områder, der bør overvejes reguleret i medfør af allerede gældende love.

Redegørelsen omhandler opdræt af hjorte, ræve, harer og fjervildt, idet det kun er disse typer vildt, der for øjeblikket holdes i fangenskab. Den påtænkte lovgivning vil dog blive foreslået udformet således, at den dækker opdræt af alle arter af vildt, der forekommer i Danmark.

[Landbrugsministeren]

Hjorte

Der har i Danmark været etableret hjortefarme siden begyndelsen af 1980'erne. Regulering af hjortehold er sket med lov nr. 224 af 22. april 1987. Ifølge hjorteloven kan en indhegning med hjortedyr registreres som hjortefarm, hvis en række betingelser er opfyldt. Alle andre indhegninger med hjortedyr – bortset fra zoologiske haver, dyreparker og lignende – skal registreres som dyrehaver. Hjortehold, der kan karakteriseres som dyreparker og er offentligt tilgængelige, omfattes af Justitsministeriets bekendtgørelse om zoologiske haver, dyreparker og lign.

Sygdom.

Lidelser hos hjortedyr kan deles i:

- pasnings- og fodringsbetingede lidelser, for eksempel som følge af forkert mængde og art af tilbudt foder.
- skader i forbindelse med transport eller som følge af, at dyrene stanger hinanden.
- overførbare sygdomme, herunder parasitære lidelser.

De sygdomme, der er hos hjortedyr, svarer stort set til de sygdomme, man har hos kvæg.

I foråret 1988 konstateredes således kvægtuberkulose i en hjortefarm, og i begyndelsen af 1989 iværksattes et program for kontrol med og bekæmpelse af kvægtuberkulose hos hjortedyr i indhegninger.

En øget tuberkuloseovervågning af landets kvægbesætninger har vist, at forekomsten af kvægtuberkulose hos indhegnede hjortedyr ikke på nuværende tidspunkt har påvirket tuberkulosesituationen i kreaturbesætningerne, og at overførsel af kvægtuberkulose fra hjortedyr i indhegninger til kreaturbesætninger med stor sandsynlighed ikke har fundet sted.

Af andre sygdomme hos hjortedyr skal nævnes paratuberkulose, som er en kronisk infektionssygdom, ondartet katarfeber, der er en infektionssygdom forårsaget af et virus, samt en række parasitære infektioner.

Velfærd.

Hjortedyrs adfærd adskiller sig fra traditionelle husdyr. Dette gælder blandt andet en generelt større skyhed og flugttilbøjelighed, behov for at danne separate grupper, kønsbestemt aggression samt behov for at kunne fejte geviret af på træer eller anden form for bevoksning.

Hjortedyrene i hjortefarme lever under forhold, der ligner forholdene for eksempel ammekvæg og får. Det er derfor vigtigt, at hjortevæbnerne har indsigt i de særlige forhold, der gør sig gældende ved opdræt af hjorte, og er sig deres ansvar og forpligtelser i forbindelse med produktionen bevidste.

Dette gælder blandt andet forholdene omkring fodring, driftsledelse, sundhedskontrol og imødekomme af dyrenes behov for ly imod nedbør og læ for blæst og kulde.

De samme betragtninger gælder i vid udstrækning for dyrehaverne, om end formålet med etableringen her ofte er et andet. For eksempel vil der oftest være behov for tilskuds fodring i dyrehaverne i vinterperioden, også selv om der tilsyneladende er tale om få dyr på store arealer.

Det Etske Råd vedrørende Husdyr har den 28. december 1990 afgivet en udtalelse med hensyn til vildtopdræt.

For så vidt angår hjorte er det rådets opfattelse, at opdræt af kronstyr eller dådyr til slagtning kan ske på en sådan måde, at det ikke giver anledning til etiske betænkeligheder. Dette forudsætter,

- at dyrenes krav til fodring, plads og skjul tilgodeses,
- at dyrene er under forsvarligt tilsyn med hensyn til sundhed, aggressioner m.v.,
- at dyrene i forbindelse med håndtering og transport beskyttes mest muligt mod smerte, lidelse og angst, og
- at slagtningen gennemføres således, at øjeblikkelig indtræden af døden er sikret.

Rådet skønner det ikke muligt at fastsætte præcise krav til størrelsen af de arealer, der anvendes til hjortehold. Rådet finder, at udgangspunktet bør være, at arealet er således beskaffet, at det dækker dyrenes fødebehov ved græsning i sommermånederne, ligesom det skal byde på læ og skjul.

Det er rådets opfattelse, at hjortehold stiller store krav til tilrettelæggelse og styring af produktionen. Driftslederne må derfor have de nødvendige faglige kvalifikationer.

Rådet bemærker endelig, at dets synspunkt sigter på opdræt til kødproduktion, hvad enten det sker i indhegninger, der er registreret som hjortefarme, eller i andre indhegninger.

[Landbrugsministeren]

Faunapåvirkning.

Den fritlevende danske kronvildtbestand går ubrudt tilbage til ca. år 8000 før vor tid. For at afværge risikoen for krydsninger med vildtlevende hjorte indeholder hjorteloven bestemmelser om, at der i indhegninger kun må holdes dådyr og krondyr. Landbrugsministeren har dog mulighed for at give dispensation fra denne bestemmelse. Der er endnu ikke konstateret krydsning mellem sika og kronvildt i Danmark, men i Irland og dele af Vestengland er krydsninger alment forekommende.

Regulering.

Hjortehold frembyder ensartede dyrevelfærdsmæssige og husdyrsygdomsmæssige problemer, hvad enten hjorteholdet af ejeren karakteriseres som farm eller som dyrehave. Regeringen finder derfor, at en lov om opdræt af vildt som udgangspunkt bør omfatte alle typer hjortehold.

Regeringen finder, at der på området er behov for nye regler, der gør det muligt at stille krav om:

- at arealer, hvor der holdes hjorte, hvis der ikke er naturlige muligheder for ly og læ, skal være indrettet således, at dyrene er beskyttet mod vejr og vind.
 - at belægningsgraden på arealer med hjorte ikke må være større, end at græsproduktionen på arealet i normale år kan dække de voksne dyrs hele foderbehov i sommerhalvåret.
 - at personer, som driver erhvervsmæssig hjorteavl, har den nødvendige faglige indsigt i hjorteopdræt.
 - at bedrifter med hjortehold skal godkendes med hensyn til opfyldelse af de nævnte krav. Der forudsættes opkrævet et gebyr til dækning af udgifterne ved godkendelse.
- Ligeledes bør det overvejes, om der er behov for i medfør af dyreværnsloven at fastsætte særlige regler vedrørende transport af hjorte.

Der er for nylig i medfør af husdyrsygdomsloven udstedt regler vedrørende bekæmpelse af kvægtuberkulose hos hjorte, og regeringen skønner ikke, at der er behov for udstedelse af yderligere regler vedrørende sygdomsbekæmpelse hos hjorte for øjeblikket.

Ræve

Ræve har været opdrættet i Danmark siden 1930'erne. Rævene holdes med henblik på senere aflivning og pelsning på farmen.

Reglerne vedrørende indretning af rævefarme findes blandt andet i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 78 af 16. februar 1987 om pelsdyrhold samt indførsel og transit af pelsdyr samt i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 563 af 22. september 1988 om pelsdyrfarme. I bekendtgørelserne fastsættes regler om hegning og bure samt om etablering og drift af farme med kødædende pelsdyr.

Sygdom.

Sygdomme, som skyldes luftbårne vira, kan farmhegnene ikke beskytte imod. Til denne kategori hører for eksempel hvalpesyge.

Farmene er generelt godt beskyttede mod, at farmræve kan komme ud eller vilde ræve komme ind. Overførsel af sygdomme, som kun spredes ved berøring, kan således i vidt omfang hindres.

Urinvejsinfektion hos ræve kan ses i vinter- og forårsperioder. Årsagen til infektionen er formentlig kulde og træk.

Burinfektioner udgør et problem i flere rævefarme. Infektionen skyldes i de fleste tilfælde dårlig hygiejne i forbindelse med brunstmåling.

Velfærd.

Der synes ikke at foreligge videnskabelige undersøgelser, som belyser de grundlæggende dyrevelfærdsmæssige aspekter ved rævehold gennem sammenlignende undersøgelser af rævens adfærd i naturlig tilstand og i fangenskab. Forskningen har alene været koncentreret om udvikling og forbedring af bursystemer.

Status i forskningen er, at farmrævenes trivsel kan forbedres væsentligt ved forandring af indhusningsforhold og driftsrutiner på farmene, blandt andet gennem øget daglig kontakt mellem mennesker og ræve, anvendelse af åbne redekasser indtil rævenes fravænnelse samt installation af helårsredkasser, som er placeret højt oppe i burene.

En arbejdsgruppe under Justitsministeriet har i 1988 afgivet »Rapport om pelsdyrproduktion«.

Gruppen anser visse forhold for utilfredsstillende i den nuværende ræveproduktion og anser det således for vigtigt, at forskning opprioriteres på en række områder såsom indhusningsforhold og hensyntagen til de sociale grupperinger, der er normale for de enkelte rævearters fritlevende artsfæller.

[Landbrugsministeren]

Det Ethiske Råd vedrørende Husdyr har drøftet de etiske aspekter i den del af pelsproduktionen, der vedrører ræve.

Som praksis er i dag, ser rådet især to problemer i den måde, der holdes ræve på: dyrenes vanskelige tilpasning til snævert fangenskab og de anvendte bursystemers utilstrækkelige beskyttelse mod kulde og træk. Rådet konkluderer, at der endnu ikke er udviklet burmiljøer eller alternative systemer, som sikrer, at dyrene ikke påføres urimelige ulemper, både fysisk og mentalt.

Rådet finder, at produktionen, som den praktiseres i sin nuværende form, er etisk uacceptabel.

I Europarådets regi har man i oktober 1990 i den stående komité under den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes som husdyr, vedtaget en rekommandation vedrørende pelsdyr.

Specielt vedrørende ræve anføres det, at da ikke alle rævens biologiske behov tilgodeses i de nuværende bursystemer, bør disse bursystemer så snart som muligt erstattes med nye systemer, som er bedre tilpasset rævens biologiske karakteristika.

Indtil de bursystemer, der opfylder de ovennævnte betingelser, er tilgængelige, finder komiteen, at de eksisterende bursystemer skal forbedres, blandt andet ved, at rævene skal have adgang til redekasser og platforme, som er anbragt så højt som muligt, og som giver ræven mulighed for at hvile og for at skjule sig for mennesker og for dyr i andre bure. Endvidere bør burene ikke placeres oven på hinanden.

Faunapåvirkning.

Det er ikke undersøgt, om farmede ræve giver anledning til faunapåvirkning i Danmark. Da blåræven ikke vil parre sig med den almindelige røde ræv, og da eventuelle krydsningsarter mellem sølvræve og den røde ræv ville blive meget iøjnefaldende, er det dog næppe sandsynligt, at der, således som farmholdet i øjeblikket praktiseres, faktisk finder faunapåvirkning sted.

Regulering.

Regeringen nærer betænkelighed ved hold af ræve i bure, således som det praktiseres i øjeblikket.

Regeringen finder derfor, at der med en lov om opdræt af vildt bør etableres regler, der gør det muligt at stille krav om forbedring af eksis-

terende bursystemer, herunder krav om, at rævetæver skal have adgang til en redekasse, samt om, at ræve skal beskyttes mod træk.

Endvidere vil regeringen arbejde for en oprioritering af forskningen vedrørende rævens trivsel, herunder betydningen af burstørrelse, gruppestørrelse og belægningsgrad.

Harer

Hareavl i bur er en ret ny produktionsform i Danmark. Produktion af harer sker primært til eksport med udsætning for øje.

Der findes i dag ikke særlige retsregler vedrørende harefarme.

Sygdom.

I forbindelse med forsøg på Statens Husdyrbrugsforsøg foretog man en opgørelse over dødeligheden blandt harerne. Opgørelsen viste, at killingedødeligheden i 1989 var på 33 pct. og i 1990 på 10 pct. De vigtigste dødsårsager var lungebetændelse og fordøjelsessygdomme.

Akut haredød er en infektionssygdom forårsaget af et virus. Sygdommen findes såvel hos vildtlevende harer som hos harer i farme. Sygdommen blev konstateret hos vildtlevende harer i 1982-83 og har efterfølgende bredt sig til de farmede harer.

Velfærd.

Den forskningsmæssige belysning af harehold i bure er endnu ret beskedet, og den har været begrænset til afprøvning af enkelte burtyper på Statens Husdyrbrugsforsøg. Der foregår desuden et par forsøg vedrørende opdrætharers indhusningsforhold og overlevelsesmuligheder i naturen, ligesom der er søgt om midler til et mere omfattende forsøg, der også omfatter domesticering og trivsel.

Det Veterinære Sundhedsråd har den 9. juli 1990 afgivet en udtalelse om forsvarligheden af hold af harer i bure ud fra en dyreværnmæssig betragtning. Rådet anfører i udtalelsen med henvisning til forsøgene på Statens Husdyrbrugsforsøg, at pladsforholdene i burene er meget beskedne, og at burene efter rådets mening udgør et meget stimulusfattigt miljø.

Som forholdene er i de nuværende bursystemer, finder rådet ikke, at harens fysiologiske og adfærdsmæssige behov er tilgodeset. Hold af harer i de pågældende systemer er derfor efter rådets opfattelse ud fra en dyreværnmæssig betragtning ikke forsvarligt, jf. blandt andet § 2 i lov om værn for dyr.

[Landbrugsministeren]

En eventuel fremtidig produktion og avl af harer må ifølge rådet forudsætte, at der tilvejebringes en langt mere omfattende forskningsmæssig belysning end den, der er til rådighed i dag.

Det Etske Råd vedrørende Husdyr, har i sin udtalelse af 28. december 1990 lagt til grund, at en forudsætning for opdræt af harer til udsætning må være, at harerne under opvæksten sikres vilkår, der imødekommer deres adfærdsmæssige behov, således at de er egnede til at klare sig efter udsætningen.

Det er rådets opfattelse, at opdræt af harer til udsætning, som det finder sted i dag, ikke opfylder denne forudsætning. Der tages ved opdræt af harer ikke tilstrækkeligt hensyn til, at haren er et udpræget flugtdyr, ligesom harens naturlige adfærd i forhold til yngelen hindres. Endelig klarer udsatte harer sig væsentligt dårligere end vilde harer. Undersøgelser har vist, at overlevelsesraten af opdrættede harer kun er 1/3 af overlevelsesraten for udsættelsesområdets naturlige bestand.

Rådet finder derfor, at opdræt af harer til udsætning i de i dag anvendte bursystemer er etisk uacceptabelt og bør indstilles.

Faunapåvirkning.

Harer skønnes ikke at udgøre et faunapåvirkningsproblem. Den vilde hare findes således ikke i en bestemt genetisk art, og desuden dør langt de fleste af de undslupne harer kort efter, at de har forladt bursystemet.

Regulering.

Det er regeringens opfattelse, at det nuværende opdræt af harer i bursystemer giver anledning til betænkelighed i dyrevelfærdsmæssig sammenhæng. Det bør derfor overvejes at afvikle denne form for opdræt.

Regeringen finder, at der med en lov om opdræt af vildt bør etableres regler, hvorefter opdræt af harer kun må finde sted under former, hvor haren har mulighed for at følge basale adfærdsmønstre som for eksempel flugt ved utryghed, yngelpleje m.v. Desuden skal der sikres en rimelig etablerings- og overlevelsessevne ved udsætning.

Fremtidig godkendelse af opdrætssystemer for harer må bygge på øget forskning vedrørende farmharers adfærd.

Fjervildt

Opdræt og udsætning af fjervildt, især fasa-

ner, gråænder og agerhøns, foretages i betydelig udstrækning i Danmark. De opdrættede fugle udsættes næsten udelukkende med henblik på jagt.

Der findes ikke retsregler vedrørende opdræt af fjervildt.

Sygdom.

Sygdomme i opdræt af fjervildt udgør normalt ikke et stort problem.

Omhygkelig vedligeholdelse og desinficering af opdrætsmateriale, herunder udskiftning af jord i volierer og bure, giver så god forebyggelse, at man har gode muligheder for at undgå sygdomme helt.

Velfærd.

Fasaner, agerhøns og gråænder synes gennemgående at befinde sig vel i fangenskab, idet fjerpilning dog kan forekomme.

Fjerpilning, som er et tegn på stress, kan i nogen grad forebygges ved mere plads, for eksempel et areal med kraftig vegetation, som kan holde fuglene beskæftigede.

Det Etske Råd vedrørende Husdyr har i sin den 28. december 1990 fremsatte udtalelse om opdræt af fasaner og agerhøns til udsætning anført:

- at opdrættet må tilrettelægges på en sådan måde, at fuglenes adfærdsmæssige behov imødekommes, og at de er bedst muligt egnede til at klare sig efter udsætningen.
- at bure og volierer må udformes således, at fuglene har mulighed for at tilfredsstille de behov, som de vil have i naturen med hensyn til fødesøgning, bevægelse, skjul, flugtreaktioner, hvileadfærd osv.
- at opdrætning i mørke og opdræt uden adgang til jordbundsvoliere ikke bør finde sted, idet fuglenes evne til at klare sig i naturen forringes.
- at opdræt af fjervildt bør foregå under forhold, der overflødiggør anvendelsen af teknikker til undgåelse af fjerpilning såsom næbringe og særlige »briller« til fuglene.

Rådet finder ikke grundlag for at udtale sig imod anvendelse af næbtrimning til hindring af fjerpilning, så længe alene den yderste hornspids fjernes. Derimod bør dyr, som har været trimmet med en mere omfattende teknik, som hindrer næbbets fuldstændige restitution, ikke udsættes.

[Landbrugsministeren]

Faunapåvirkning.

Fasaner, agerhøns og gråænder skønnes ikke at give anledning til faunapåvirkning, idet disse fuglearter allerede findes i naturen.

Regulering.

Regeringen finder, at der med en lov om opdræt af vildt bør åbnes mulighed for fastsættelse af regler, hvorefter der kan

- stilles krav om den nødvendige faglige indsigt for personer, der driver erhvervs-mæssigt opdræt af fjervildt. Der forudsættes opkrævet et gebyr til dækning af udgifterne ved godkendelsen.
- stilles krav til indretning af samt til antallet af dyr i volierer og bure med udgangspunkt i eksisterende vejledninger udstedt af Vildtforvaltningen.
- nedlægges forbud mod opdræt af fjervildt i mørkekammer.
- stilles krav om, at opdrættet generelt skal foregå på en sådan måde, at fjervildtet vil kunne klare sig efter udsætning.

Jagtformer der er forbudt i Danmark

Regeringen finder, at der generelt bør gælde et forbud mod eksport af opdrættet vildt til jagtformål til lande, som praktiserer jagtformer på de pågældende arter, der ud fra dyreværns-mæssige hensyn er forbudt i Danmark. Dette er allerede gældende i bekendtgørelse om hold af hjorte.

Det er regeringens opfattelse, at et sådant forbud vil være i overensstemmelse med EØF-traktaten.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 319

1) Til statsministeren af:

Torben Lund (S):

»Vil statsministeren orientere Folketinget om, hvorvidt statsadvokaten alene rejste sigtelsen mod Justitsministeriets departementschef for overtrædelse af straffeloven i tamilsagen, fordi statsministeren henvendte sig til statsadvokaten, eller denne ville været gået ind i sagen på egen hånd på det pågældende tidspunkt?«

Skriftlig begrundelse

Det forekommer væsentligt at få oplyst – sagens senere forløb taget i betragtning – hvad årsagen var til, at statsadvokaten gik ind i sagen på så sent et tidspunkt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som spørgeren ved, er det min opfattelse – og jeg tror egentlig, at den deles af mange – at tamilsagen som helhed bedst belyses gennem det arbejde, undersøgelsesretten foretager, men jeg har ikke noget imod her i salen at oplyse hr. Torben Lund om, hvordan man bedst og klarrest får svar på det stillede spørgsmål. Jeg kan henvise til indholdet af statsadvokatens skrivelse til mig af 23. januar i år. Heri redegør statsadvokaten netop for baggrunden for og grundlaget for, at han på daværende tidspunkt fandt det rigtigt at rejse den omhandlede sigtelse. Statsadvokatens redegørelse er offentliggjort.

Om statsadvokaten på det pågældende tidspunkt eller senere på egen hånd ville være gået ind i sagen, kan jeg jo ikke svare på.

Torben Lund (S):

Jeg takker statsministeren for svaret, som jeg tager som udtryk for en bekræftelse af, at statsadvokaten alene rejste sagen og gik ind i sigtelsesspørgsmålet på anmodning fra statsministeren.

Men jeg har også givet en begrundelse for spørgsmålet og her peget på, at det er meget sent, at statsadvokaten kommer ind i sagen, og derfor vil jeg gerne spørge, hvorfor statsministeren tilskrev statsadvokaten netop den 19. januar. Det viser sig jo så i den endelige redegørelse, at den 19. januar netop er den dag, da forældelsen indtræder. Hvorfor rettede statsministeren ikke henvendelse til statsadvokaten på et tidligere tidspunkt, hvor man havde haft forklaringer fra embedsmænd, og hvor man også havde ombudsmandens redegørelse? Og hvis statsministeren ikke havde gjort det, hvorfor gjorde justitsministeren det så ikke på et tidligere tidspunkt? For det, der sker, er jo altså, at man tilskriver statsadvokaten præcis den dag, da spørgsmålet om strafansvar bliver forældet.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Under hensyn til sagens karakter må jeg igen henvise til undersøgelsesretten; resten må fore-

[Statsministeren]

gå i form af afhøringer og vidneførelse for undersøgelsesretten.

Ole Espersen (S):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om det, der er emnet for dette spørgsmål, er omfattet af det kommissorium, som undersøgelsesretten arbejder efter. Efter min opfattelse er det klart ikke tilfældet, men hvis statsministeren mener, det er tilfældet, vil jeg spørge statsministeren, om han vil orientere lederen af undersøgelsesretten om, at også denne emnekreds er omfattet af kommissoriet. Og hvis emnekredsen ikke er omfattet af kommissoriet, vil jeg spørge, om statsministeren, da han nu gentagne gange har henvist til undersøgelsesretten, vil foranledige, at det så også bliver omfattet af kommissoriet.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han ikke mener, at Justitsministeriet burde være nærmest til at vide, hvornår forældelsen indtrådte. Sagt med andre ord: hvornår beslutningen om at lovliggøre administrationen af familiesammenføringsagerne blev truffet i Justitsministeriet.

Det er på den baggrund, jeg stiller mig undrende over for, at man fra Justitsministeriets side få dage før henvendelsen til statsadvokaten kan sige, at forældelsen vil indtræde den 25. januar. Det rigtige svar var altså den 19. januar 1991 – et svar og en dato, som statsadvokaten vel burde have kunnet få oplyst i Justitsministeriet, hvis statsadvokaten havde rettet en henvendelse til Justitsministeriet om det. Det er det ene spørgsmål.

Det andet, jeg gerne vil spørge statsministeren supplerende om, er, om statsministeren finder, det er korrekt og retfærdigt, at statsadvokaten først rejser en sigtelse udelukkende for at afbryde forældelse – som det udtrykkes – for derefter at konstatere, at sagen allerede var forældet på det tidspunkt, da den foreløbige sigtelse, om jeg så må sige, bliver rejst, når nu vi tænker på de konsekvenser, den foreløbige sigtelse fik for den daværende departementschef i Justitsministeriet.

Finder statsministeren, at det er en korrekt, forsvarlig og retfærdig fremgangsmåde fra Statsadvokatens side?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det kan umuligt være min opgave her i folketingsalen at foretage kvalitetsvurderinger af Statsadvokatens indstillinger; det ville være overordentlig betænkeligt, hvis jeg indlod mig derpå.

Derfor skal jeg i anledning af de supplerende spørgsmål, der nu er stillet, kun sige, at statsadvokaten modtog en opfordring til at undersøge den pågældende sag. Både i første omgang og i anden omgang, hvor statsadvokaten afgiver sine indstillinger, har han handlet aldeles, som han bør, i embeds medfør og på egne vegne.

Torben Lund (S):

Så vil jeg gerne spørge statsministeren, om statsministeren er enig i, at det er uheldigt, at henvendelsen til statsadvokaten bliver afsendt af statsministeren, den dag sagen forældes. Jeg vil gerne høre, hvad statsministeren selv synes om den situation.

Derudover vil jeg gerne spørge, om statsadvokaten ved at rette henvendelse til Justitsministeriet kunne have fået at vide, at der ikke var nogen grund til at gøre det helt store ud af den henvendelse, fordi beslutningen om at lovliggøre administrationen i familiesammenføringsagerne blev truffet den 19. januar 1989 – det konstaterer statsadvokaten jo – og der dermed sådan set overhovedet ikke var nogen grund til at gå ind på det strafferetlige ansvar, fordi sagen jo altså var forældet.

Ole Espersen (S):

Jeg forstod af statsministerens seneste svar, at det ville være statsministeren meget imod på nogen måde at påvirke statsadvokatens handlinger og adfærd i det hele taget. Det svar kan måske overraske lidt, for der er jo ingen som helst tvivl om, at det alene – jeg gentager: alene – er statsministerens henvendelse til statsadvokaten, der har fået denne til at rejse en sigtelse på dagen for forældelsens udløb. Det er alene statsministerens henvendelse, der har gjort det, idet statsadvokaten naturligvis ellers ville have handlet for længe siden.

Men jeg fik ikke svar på mine supplerende spørgsmål. Når statsministeren sådan let bebrejdende fortæller os, at de spørgsmål, der er tale om her, bedst hører hjemme i undersøgelsesretten, synes jeg, vi er nødt til at få at vide af statsministeren, om det emne, vi diskuterer i

[Ole Espersen]

dag, hører under undersøgelsesrettens kompetence eller ikke, og om statsministeren vil medvirke til, at det bliver præciseret, at det hører under kommissoriet, eller, hvis det ikke gør det, at der så bliver tale om en ændring af kommissoriet, således at sagen kan blive behandlet på det sted, hvor statsministeren finder at den hører hjemme.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg sige til hr. Torben Lund, at jeg hverken kan eller bør kunne redegøre her i salen for, hvilke undersøgelser statsadvokaten i sagens anledning har foretaget, hvem han har henvendt sig til, hvem han har afhørt, om han har været i forbindelse med Justitsministeriet eller rigsadvokaten, osv. osv. osv. Det ville være helt uhørt, hvis jeg her i salen skulle gøre regnskab for, på hvilken måde statsadvokaten har løst den opgave, som blev ham stillet, og i forhold til hvilken samtlige retsplejelovens regler for hans virksomhed er gældende.

Hvad angår kommissoriet for undersøgelsen, skal jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke på den givne foranledning agter at blande mig i, hvorledes det fortolkes. Det synes jeg man ganske må overlade til den pågældende højesteretsdommer, som forestår undersøgelsesrettens arbejde.

Torben Lund (S):

Statsministerens afvisning overrasker mig lidt, for det, jeg bad om, var overhovedet ikke, at statsministeren skulle afgøre, hvad statsadvokaten burde have gjort. Det, jeg spurgte om, var, hvorvidt statsadvokaten ved at rette henvendelse til Justitsministeriet kunne have fået at vide, hvilken dag man traf beslutning om at lovliggøre administrationen af familiesammenføringerne.

Det andet, jeg spørger om, er, om statsministeren ikke finder, det er uheldigt, at man retter henvendelse til statsadvokaten om sigtelses-spørgsmålet med henvisning til forældelsesproblematikken præcis den dag, hvor sagen bliver forældet. Det mener jeg statsministeren i hvert fald burde kunne have en holdning til som statsminister, som den, der har underskrevet anmodningen til statsadvokaten.

Endelig til sidst vil jeg gerne spørge, om departementschefen ville være blevet suspenderet den pågældende dag, hvis sigtelsen ikke var blevet rejst.

Risgaard Knudsen (S):

Det forekommer mig, at statsministerens bemærkninger har ført til, at det nu må være nærliggende, at man med baggrund i forretningsordens § 20, stk. 7, første punktum, spørger justitsministeren, om ikke landets justitsminister nu finder anledning til at knytte kommentarer til de af hr. Torben Lund stillede spørgsmål.

Statsministeren (Poul Schlüter):

De supplerende spørgsmål, hr. Torben Lund nu rejser, og som jo går på læsten: Hvis, såfremt og ifald, hvad ville der så være sket?, ville det være helt urigtigt af mig at gå ind på. Resten af denne undersøgelse må foregå i undersøgelsesretten; det er det eneste, som er forsvarligt og korrekt.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er ikke mulighed for at stille flere spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 287

2) Til *justitsministeren* af:

Klaus Hækkerup (S):

»Hvad kan ministeren oplyse om planerne for anskaffelse af nyt radioudstyr til politiet?«

Skriftlig begrundelse

Den 28. marts 1990 udtalte justitsminister Hans Engell til Frederiksborg Amts Avis:

»Jeg er helt enig i, at radiosystemet trænger til udskiftning, og at problemet bliver stadig mere aktuelt. Men det, vi taler om, er et projekt til 300-400 mio. kr. Der er ingen mulighed for at skaffe de penge over finansloven i år, men på baggrund af det tekniske oplæg fra Rigspoliti-chefens Radiosektion har jeg drøftet sagen med finansministeren, så i alt fald dele af projektet kommer på finansloven for 1991.«

Klaus Hækkerup (S):

Der er ingen tvivl om, at politiets radioudstyr i dag er kraftigt forældet. Enhver, der ønsker at aflytte politiets korrespondance over radionettet, kan ved meget beskedne investeringer erhverve radioer, aflytningsudstyr, hvorigennem aflytning kan foretages. Og det er da også klart,

[Klaus Hækkerup]

at de, der måtte have forbryderiske hensigter, vil have tilsvarende gode muligheder for at følge politiets færden. Jeg har også forstået justitsministerens forskellige tidligere udtalelser sådan, at han til en vis grad erkender, at det vil være nødvendigt at foretage en udskiftning.

Imidlertid er der ikke sket meget på området. Det er, som om justitsministerens erkendelse ikke strækker til også at få noget ført ud i livet, og det er begrundelsen for det stillede spørgsmål.

Justitsministeren (Engell):

Der er ingen tvivl om, at et velfungerende radiosystem er en væsentlig forudsætning for, at politiet kan gennemføre en stor del af sine arbejdsopgaver; det gælder ikke mindst i forbindelse med løsningen af de større politiopgaver, som der jo er mange af.

Politiets nuværende radiosystemer er, som hr. Klaus Hækkerup har peget på, teknisk forældede og utilstrækkeligt dimensionerede til at dække politiets kommunikationsbehov. Det er faktisk sådan, at politiradioen i dag fortrinsvis stammer fra 1960'erne og 1970'erne.

På den baggrund har rigspolitiet udarbejdet et udkast til udbudsmateriale vedrørende et nyt anlæg, og det er et projekt, som indeholder to radiosystemer, der i princippet er uafhængige af hinanden. Det ene er beregnet til almindelig samtalekommunikation, der ikke vil kunne aflyttes, og det andet er et radiobaseret datatransmissionssystem, som benyttes til automatisk overførsel af oplysninger fra politiets centrale registre. Efter rigspolitichefens skøn er der tale om en anskaffelsessum på ca. 300 mio. kr. – altså et meget stort projekt.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at der efter drøftelser mellem Finansministeriet og Justitsministeriet er truffet en principbeslutning om at iværksætte det projekt, som rigspolitichefen har udarbejdet. Jeg har derfor anmodet rigspolitichefen om at foretage det videre fornødne med hensyn til at udbyde radio- og datakommunikationssystemet i international licitation. Moderniseringen af politiets radiosystemer er dermed sat i gang, idet projektet nu er startet, og jeg forventer, at det vil kunne være gennemført i løbet af en 3-4-årig periode.

Derfor kan jeg besvare spørgsmålet på en positiv måde ved at sige, at det projekt, der nu har været diskuteret igennem en årrække, nu er sat i

gang, idet der er truffet beslutning om iværksættelsen, og der vil så blive både et iværksættelsesforløb og et betalingsforløb, der strækker sig over de kommende år.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen af det stillede spørgsmål og supplerende spørge, hvornår det pågældende udbud påregnes at finde sted.

Jeg vil også gerne spørge justitsministeren om, hvorvidt der i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1992 vil blive sikret de fornødne økonomiske midler til, at det pågældende udstyr, der måtte vinde licitationen, også rent faktisk kan blive anskaffet.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet har meget stor forståelse for den klemte situation, politiet er i, og vi ser gerne, at politiet hurtigst muligt får et nyt radio-udstyr, som virker. Jeg skal derfor spørge justitsministeren, hvad det er, der gør, at en indførelse af nyt radioudstyr vil tage helt op mod 3-4 år. Hvorfor kan det ikke gøres hurtigere?

Justitsministeren (Engell):

Til hr. Klaus Hækkerup kan jeg sige, at selve udbudsfasen vil komme så hurtigt som muligt, og det betyder, at vi i indeværende år inden for de rammer, vi har til rådighed, vil skulle bruge et ganske beskedent beløb, medens den store del af udgifterne vil ligge i de kommende tre år: 1992, 1993, 1994. Derfor vil det helt naturligt, som hr. Klaus Hækkerup også er inde på i spørgsmålet, være sådan, at betalingen af de meget store pengebeløb, vi taler om her, vil skulle afsættes på de årlige finanslove for de kommende år, og det vil også kunne fremgå af finanslovene, hvordan finansieringsforløbet bliver. Det er hensigten – det er også det, der er udtrykt ved, at jeg siger, at regeringen har truffet en principbeslutning om nu at gennemføre projektet – at der på de enkelte års finanslove vil blive afsat de fornødne bevillinger til at gennemføre dette projekt.

Til hr. Tom Behnke kan jeg sige, at den omstændighed, at det strækker sig over flere år, bl.a. skyldes, at det skal køres igennem teknisk; man skal først have en fase, hvor man prøver systemet af, og derefter kører man det ud til de enkelte dele af landet. Det siger sig selv, at ale-

[Justitsministeren]

ne det forberedende tekniske arbejde har strakt sig over en lang periode; der har været tale om et meget betydeligt forarbejde, således at det system, vi nu går i gang med, er helt på højde med de krav, der kan stilles til moderne radio-kommunikation i dag.

Men det er en stor økonomisk klump. De samlede omkostninger ved hele projektet er ca. 300 mio. kr., og dette skal bl.a. ses i lyset af, at hele Justitsministeriets samlede anlægsbevilgning på årsbasis traditionelt har været på en ca. 100 mio. kr. Derfor er jeg da også glad for, at vi har fundet en finansieringsmodel, der betyder, at vi selv skal finde nogle penge inden for rammen, men at man så også på anden vis vil søge at tilføre midler. Og det er noget, der helt naturligt må indgå i drøftelserne med de partier, som traditionelt støtter politiet, men som samtidig også påtager sig et ansvar for finansloven.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg kan sige til justitsministeren, at vi gerne påtager os et medansvar for denne del af finansloven. Men jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han kan oplyse noget mere præcist om, hvornår udbudet vil finde sted, og hvornår fristen for indgivelse af tilbud på de pågældende radiosystemer udløber.

Tom Behnke (FP):

Når man skal i gang med så stor en investering og så stort et projekt, skal det selvfølgelig også være et materiel, der er gennemarbejdet. Men er det ikke korrekt, at der allerede i dag kører adskillige forsøg landet over i de forskellige politikredse med forskellige former for radioudstyr, og at rigspolitichefen derfor også allerede på nuværende tidspunkt må have nogle erfaringer med, hvordan det fungerer?

Derudover vil jeg gerne spørge, om justitsministeren vil arbejde på, at det omtalte projekt bliver gennemført så hurtigt som muligt.

Justitsministeren (Engell):

Til hr. Klaus Hækkerup kan jeg sige, at det netop er selve spørgsmålet om iværksættelsen og herunder også hele udbudsfasen, jeg har bedt rigspolitichefen om nu at gå i gang med, sådan at vi får en egentlig tidsplan, og det vil jeg kunne vende tilbage om. Jeg ved, at der i Retsudvalget er stillet et skriftligt spørgsmål til mig netop om hele anskaffelsen af politiradiosyste-

met, og det giver mig jo så en mulighed for, når jeg besvarer det over for Retsudvalget, at prøve at få det tidsfastsat lidt nærmere end det, jeg har mulighed for at sige nu. Der vil jeg også kende rigspolitichefens tilbagemelding.

Til hr. Tom Behnke kan jeg kun sige, at jeg taler om en gennemførelse over en 3-4-årig periode; økonomisk og teknisk vil projektet køre så hurtigt, som det nu engang er muligt. Men må jeg minde om, at vi taler om et beløb på ca. 300 mio. kr. Det er ikke en lille anskaffelse; det er et meget, meget stort projekt, når man sammenligner det med anlægsprojekter inden for staten også på andre områder, og derfor må der også være et betalingsforløb, som strækker sig over nogle år, hvis det skal hænge fornuftigt sammen med de udgiftspolitiske målsætninger, vi også har. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at både hr. Klaus Hækkerup og hr. Tom Behnke meget gerne vil hjælpe med at bruge de 300 mio. kr. Vi andre har imidlertid også et ansvar for, at finansloven hænger sammen, og det vil sige, at der er balance mellem udgifter og indtægter. Det gælder ikke bare i forhold til politiets udgifter, det gælder også på alle andre områder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 323

3) Til *socialministeren* af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilken grad af samspil og engagement i forhold til det lokale samfund mener ministeren der skal til, for at en familie ikke skal kunne vurderes som lukket i forhold til samfundet, og hvordan vil ministeren sikre, at en familie i forbindelse med en sådan vurdering ikke diskrimineres på grund af engagement i Indre Mission?«

Skriftlig begrundelse

Socialministeren mener, at der i den socialpædagogiske vurdering af, om en familie er egnet som plejefamilie, også kan indgå en vurdering af familiens samspil og engagement i forhold til det lokale samfund. Det har næppe været ministerens opfattelse, at man med den holdning specielt skulle diskriminere familier, der er engagerede i kristeligt arbejde.

[Inger Stilling Pedersen]

En familie fra Odder har fået afslag på ansøgning om godkendelse som aflastningsfamilie med den begrundelse, at familien på grund af sit engagement i Indre Mission er en lukket familie i forhold til det øvrige samfund.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Som svar til fru Inger Stilling Pedersen vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at jeg i et svar på et tidligere spørgsmål har nævnt, at der som led i den socialpolitiske vurdering af en plejefamilie også kan indgå en vurdering af familiens samspil og engagement i forhold til det lokale samfund.

Samspil og engagement i forhold til det lokale samfund er imidlertid ikke størrelser, der kan indsættes i en formel, der derpå kan give et landsdækkende resultat.

Det er derfor ikke muligt for mig at give et generelt bud på, hvilken grad af samspil med og engagement i det lokale samfund det eventuelt kan være rimeligt at kræve af en familie, der ønsker godkendelse som plejefamilie. Vurderingen må jo netop afhænge af de lokale forhold.

Jeg kan naturligvis ikke sikre, at en given familie kan blive godkendt som plejefamilie, men når der tales om diskrimination på grund af engagement i Indre Mission, må jeg henvise til, at der ved godkendelsen af en plejefamilie er tale om en helhedsvurdering, hvori der indgår mange enkeltfaktorer, og jeg må understrege, at der i regelsættet intet er, der udelukker godkendelse af en plejefamilie med et kristent livssyn.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke for svaret, men det var vel det, ministeren kunne svare. Sagen er, at man har begrundet afslaget med, at der er tale om en lukket familie, og vi er virkelig mange, der mener, at der er noget galt, når det drejer sig om en familie, der bruger en del tid på Indre Missions forskellige aktiviteter såsom børne- og ungdomsarbejde, sangkor, svømning og alt muligt andet og kun kommer dér. Hvis der nu var tale om en fodboldfamilie, der tilbragte alle aftener på stadion eller til træning med fodbold og kun snakkede fodbold, eller man havde et andet miljø, hvor ens nærmeste venner og omgangskreds tilhørte en bestemt kreds, skulle det så efter ministerens mening på samme måde indgå i vurderingen af, hvem familien omgås til daglig?

Mener ministeren ikke, at der er tale om diskrimination, når begrundelsen ene og alene er, at familien er lukket, fordi den har de fleste fra sin omgangskreds og sine fritidsaktiviteter i Indre Mission?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg må gentage, at godkendelser som plejefamilie bliver givet lokalt og hviler på, som jeg sagde i mit svar, en bred vurdering af familien. Det drejer sig ikke om enkeltsager, men om en generel vurdering. Når der bliver spurgt, hvordan man vil vurdere deltagelse i andre aktiviteter, må jeg gentage, at afgørelsen skal hvile på en bred vurdering, og at det er det lokale område, der skal foretage vurderingen af, hvad man kan godkende. Nu er det specielt Indre Mission, der er nævnt, men jeg kan udstrække det til at sige, at det også kunne gælde alle andre trosretninger.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ministeren svarede til sidst, at det også kunne gælde andre trosretninger. Afslaget begrundes imidlertid ikke med, at der er tale om en bestemt trosretning, men med, at det er en lukket familie. En lukket familie kan jo også være en familie, der laver alle mulige andre ting end lige det, der følger af at tilhøre en bestemt tro.

Jeg synes, ministeren kommer for let om ved det ved at sige, at det er generelt; men i de tilfælde, hvor vi ser det hele generelt, er der altså nogle familier, der kommer i klemme, fordi vi ikke vil bruge de enkelte tilfælde til at påvise, at der er noget galt.

Derfor vil jeg spørge direkte: Vil ministeren overveje en tydeliggørelse af retningslinjerne på disse områder, og har hun planer om at forhindre, at der kan træffes lignende afgørelser i fremtiden?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det kan ikke være karakteren af familiens engagement eller livsindhold, der kan have betydning for familiens egnethed som plejefamilie. Det kan derimod eventuelt tænkes, at der er indgået andre faktorer i vurderingen af den pågældende families livsform, der kan begrunde et afslag. Og jeg har på nuværende tidspunkt ingen planer om at foretage ændringer på dette område. Det er i det lokale område, man skal foretage denne vurdering, og det er også dér, man skal give plejetilladelsen.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg må bare gentage, at jeg stadig væk mener, at ministeren kommer for let om ved svaret.

Det er rigtigt, at afgørelsen skal træffes lokalt, men har ministeren ikke nogen mening om sagen, når begrundelsen for afslaget som i dette tilfælde er, at der er tale om en lukket familie? Jeg har læst hele rapporten, og jeg må sige, at argumentationen forekommer mig at være meget langt fra, hvad man kunne forvente i en sådan sag, når det fremgår, at der ville kunne opstå problemer, hvis et ateistisk barn blev bragt i en sådan lukket familie. Noget af det, der er kommet frem, er simpelt hen helt horribelt, og når ministeren ikke vil tage det op, må vi andre gøre det.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Spørgsmålet er stillet ud fra en konkret sag, som jeg kun kender fra pressen og de spørgsmål, der er stillet her. Det er ikke min opgave at udtale mig i enkeltsager, specielt ikke når afgørelsen ligger ude i kommunerne.

Derfor må jeg gentage mit svar, som jeg forstår at man desværre ikke er helt tilfreds med, nemlig at der er tale om en lokal vurdering af det engagement, de enkelte familier kan have på mange forskellige områder, for en sådan plejetilladelse gives jo i tilfælde, der også kan bruges i bredere sammenhæng.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 324**4) Til socialministeren af:****Inger Stilling Pedersen (KRF):**

»Vil ministeren medvirke til at ændre bistanndslovens § 66, stk. 3, så der sikres en mulighed for at anke et for ansøgeren uforståeligt og urimeligt afslag på godkendelse som opholdssted for børn og unge?«

Skriftlig begrundelse

Grundprincippet i bistanndsloven er, at beslutningerne skal taget så tæt på borgerne som muligt. Det er godt med nærdemokrati, men hvis afgørelserne ikke kan indbringes for en anden administrativ myndighed, er svagheden, at nogle få personer eller i realiteten én enkelt person får næsten enevældig magt.

I sagen fra Odder Kommune om godkendelse af en aflastningsfamilie har familien ingen mulighed for at anke afgørelsen, selv om der synes at være tale om en meget ensidig og diskriminerende vurdering af familiens samspil og engagement i forhold til det lokale samfund på baggrund af dens tilknytning til Indre Mission.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg kan oplyse, at jeg finder, det er udtryk for et rigtigt princip, at der ikke i bistanndsloven er fastsat en klageadgang for de afgørelser, som kommuner og amtskommuner træffer om godkendelse af opholdssteder for børn og unge.

Ved godkendelsen gives der populært sagt grønt lys for, at der kan etableres et ansættelsesforhold mellem opholdsstedet, herunder plejefamilien, og de kommuner, der ønsker at anbringe børn og unge det pågældende sted. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan en anden administrativ indsats kunne realitetsbehandle sådanne sager og indgå ansættelsesforhold under kommunerne.

Når det er sagt, vil jeg gerne fremhæve, at den ansøger, der mener, at der ved behandlingen af en ansøgning om godkendelse er taget usaglige hensyn, altid har muligheder for at rette henvendelse til den politiske ledelse, det vil sige borgmesteren og kommunalbestyrelsen, om sin sag. I sådanne sager vil der også være mulighed for at rette henvendelse til tilsynsrådet, som har tilsyn med, at kommunerne overholder lovgivningen, herunder også de almindelige retsgrundsætninger, hvorefter der f.eks. ikke må tages usaglige hensyn.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der er mange, der mener, at man bør have adgang til at klage over en kommunal afgørelse. Jeg tror, at vi ofte kommer i en situation – på dette område, på ældreområdet og på mange andre områder – hvor mange føler, at man har givet for stor magt til den enkelte socialrådgiver og den enkelte sagsbehandler, således at disse faktisk kommer til at sidde med enevældig magt. De undersøger en sag og afleverer en rapport, som skal gennemlæses af andre, og som måske bliver mere eller mindre grundigt gennemlæst, og derefter bliver den godkendt.

Det vil sige, at disse mennesker faktisk har magt til at bestemme over andre mennesker på områder, hvor vi ellers prøver på at udøve de-

[Inger Stilling Pedersen]

mokrati. Det lyder så smukt, at afgørelserne skal træffes tæt ved. Men det har altså også den hage, at det nemt kan blive sådan, at mennesker bliver ladt i stikken. Jeg er meget glad for, at ministeren understregede, at der er mulighed for at rette henvendelse til bl.a. borgmestre i disse sager.

Men hvis man er kommet i den situation, at man ikke vil tabe ansigt og ikke vil vedgå, at man ikke har læst en indstilling grundigt nok, fastholder man måske bare afslaget. Har ministeren nogle kommentarer til det?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg kan oplyse, at den, der er klageberettiget, kan rette henvendelse til tilsynsrådet. Og den klageberettigede er i tilfælde som det foreliggende ikke ministeren, men den familie, der føler, at der ved behandlingen af dens sag er taget usaglige hensyn.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Mener ministeren ikke, at der er givet socialrådgivere – jeg ved, at ministeren selv har uddannelse som sådan – og sagsbehandlere i kommuner og amter en meget, meget stor magt, som i nogle tilfælde – jeg ved ikke i hvor mange – misbruges? Jeg har i hvert fald haft adskillige sager til gennemsyn, hvor man klart i hele rapporten kan fornemme vedkommendes livssyn, og hvad vedkommende mener om tingene, og konklusionen bliver også derefter. Så sidder der nogle mennesker og får sådan en afgørelse og føler sig magtesløse i systemet. Og vi sidder i Folketinget og vasker vore hænder, for det er ikke vort bord.

Spørgsmålet er, om man skal undersøge, om det virkelig foregår rigtigt, eller man måske – og det mener vi – i bistandsloven på en eller anden måde må have en klagemulighed, f.eks. fra kommunen til amtet.

Mener ministeren virkelig, at alt fungerer tilfredsstillende på dette område i dag?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Generelt vil jeg gerne sige, at man skal passe på, at man ikke laver lovgivning efter enkeltsager, selv om vi altid skal være opmærksomme på, hvad der sker rundt i vort samfund.

Men i sager som disse, hvor der skal gives plejetilladelse, er det jo ikke den enkelte sagsbehandler, der er alene om afgørelsen; det skal

trods alt forelægges kommunalbestyrelsen, og som sagt er der den mulighed, at man kan gå videre til tilsynsrådet. Og jeg har meget svært ved at se, hvordan der kan laves retningslinjer, da det er lokalt, man behandler disse sager, dér, hvor man ved, hvordan tingene hænger sammen.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ministeren svarer gang på gang, at man ikke ud fra enkeltsager kan ændre lovgivningen. Jeg mener, at det er ud fra enkeltsager, man må se på, om lovgivningen er tilfredsstillende. Bl.a. denne sag viser, at der er noget galt, og at man lader familier i stikken, prisgivet en eller anden socialrådgiver og en kommune, der tager lidt let på det. Jeg gad vide, hvor mange kommunalbestyrelser der i enkeltheder drøfter disse sager. Også her mener vi der bør tages et initiativ.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Vi må konstatere, at vi ikke er helt enige med hensyn til det kommunale selvstyre, hvor vi mener, at man er dygtig til at vurdere disse ting. Men derudover skal vi – det vil jeg da give spørgeren ret i – altid holde øje med, om der sker nogle ting, man skal være særlig opmærksom på. Men for øjeblikket overvejer jeg ikke at gøre noget ved det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 288

5) Til *arbejdsministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren oplyse, om han agter at videreføre ordningen med personlig assistance til personer med handicap i erhverv efter udløbet af forsøgsperioden med udgangen af marts 1991?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af, at der ikke er afsat midler på finansloven til videreførelse af forsøgsordningen med personlig assistance til personer med handicap i erhverv som en permanent ordning, bedes ministeren oplyse Folketinget om regeringens planer vedrørende denne ordning.

Forsøgsordningen blev gennemført pr. 1. april 1988, fordi det i de senere årtier har vist

[Kaj Poulsen]

sig, at uddannelsessystemet er blevet mere og mere indstillet på at optage personer med handicap på uddannelser, som kræver særlig bistand, også efter, at uddannelserne er afsluttet. Ligeledes har personer, der har fået deres handicap efter at have afsluttet deres uddannelse, været omfattet af ordningen.

Ordningen blev gennemført for at give handicappede de samme muligheder for erhvervsudøvelse som personer uden handicap.

Der er ingen tvivl om, at ordningen har fungeret efter hensigten. Dels har den medvirket til at fastholde de handicappede på arbejdsmarkedet, og dels har den været med til at øge kvaliteten af de handicappedes arbejde.

I en tid med stor arbejdsløshed er det naturligvis meget vanskeligt for handicappede at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Da forsøgsordningens eksistens har været medvirkende til at afhjælpe dette problem, er det meget uheldigt, såfremt ordningen nu ophører.

Det vil i værste fald medføre, at nogle mister deres job, mens andre ikke vil være i stand til at udføre deres arbejde på samme måde og niveau som hidtil.

Forsøgsordningen har været en ubetinget succes, og på baggrund af de yderst beskedne omkostninger på 2,5 mio. kr. årligt bør ministeren drage omsorg for, at ordningen gøres permanent.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Spørgeren ønsker oplyst, om jeg agter at videreføre ordningen med personlig assistance til personer med handicap i erhverv efter udløbet af forsøgsperioden med udgangen af marts 1991.

Jeg kan oplyse, at forsøgsordningen er blevet fulgt af en referencegruppe, som har udarbejdet en evalueringsrapport. Denne rapport anbefaler, at ordningen gøres permanent, men foreslår samtidig nogle justeringer. Man er bl.a. inde på en overvejelse om at udvide målgruppen med handicappede, de såkaldte 40/60-stillinger. Man er inde på, at socialforvaltningerne ikke fremover inddrages ved ansøgningerne, og man er endvidere inde på spørgsmålet, om tilskuddet fremover skal gives som en løvbunden ydelse, sådan som det er sket i forsøgsperioden.

Jeg er umiddelbart enig i rapportens generelle konklusion: at der er tale om en positiv ordning. Der er imidlertid også peget på nogle pro-

blemer, bl.a. at ordningen har været udnyttet i for ringe grad. Der er således i juni 1990 – det er det sidste præcise tal, jeg har kendskab til – under 200 personer med de bevilgede ordninger. Der er kun 6-7 pct. af de handicappede, der skønner, at de er blevet ansat i kraft af ordningen, og ca. en tredjedel skønner, at selve ordningen er skyld i, at de kan fastholde det nuværende job. Endelig har der været nogle administrative problemer.

Det er alt sammen problemer, der sammen med rapportens forslag til ændringer gør en nærmere overvejelse af ordningen nødvendig, før den eventuelt permanentgøres. En sådan overvejelse kan ikke på tilfredsstillende vis gennemføres, inden ordningen udløber den 31. marts i år, og jeg er derfor indstillet på at søge ordningen videreført på det nuværende niveau i resten af året, og den tid skal vi så bruge til at finde ud af, om der skal være en permanent ordning, og hvordan den i givet fald skal se ud.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for det positive svar. Jeg synes bare, det er beklageligt, at ministeren ikke har sørget for at få sendt den melding ud, at ministeren vil søge ordningen forlænget, indtil man har fået afklaret problemerne, for de handicappede ansatte går nu ude omkring med en fyreseddel i lommen, som skal effektueres i løbet af 14 dage. Så jeg håber, at ministeren hurtigt vil sørge for, at der kommer meldinger ud til arbejdsformidlingerne, som kan give dem videre.

Så vil jeg gerne spørge i tilknytning til det svar, ministeren gav, om ministeren vil sørge for, at denne evalueringsrapport tilgår Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg, således at der vil være mulighed for, at man får en diskussion om principperne. Vi har hørt fra de enkelte formidlinger, at ordningen har været en kolossal succes, og derfor overrasker det mig, at ministeren her begynder at sætte spørgsmålstegn ved, hvor stor en succes den har været. Derfor ønsker jeg, at vi får tilstillet evalueringsrapporten.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg vil naturligvis drage omsorg for, at systemet så hurtigt som overhovedet muligt får besked om den beslutning, jeg har truffet. Det vil i øvrigt undre mig, om beskeden ikke allerede er på vej. Og så kan jeg bekræfte, at evaluerings-

[Arbejdsministeren]

rapporten naturligvis står til rådighed for Arbejdsmarkedsudvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Første næstformand (Henning Rasmussen):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Agnete Laustsen: spm. nr. S 184 og 268

Pernille Frahm: spm. nr. S 193

Gade: spm. nr. S 201 og 246

Køpke Christensen: spm. nr. S 216, 252 og 259

Kirsten Madsen: spm. nr. S 221–225, 229, 230 og 244

Jens Thoft: spm. nr. S 227 og 228

Tom Behnke: spm. nr. S 231 og 250

Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 234 og 235

Inge Dahl-Sørensen: spm. nr. S 237

Kim Behnke: spm. nr. S 238, 247, 248 og 256

Bjørn Westh: spm. nr. S 239–243, 260 og 261

Annette Just: spm. nr. S 251

Birthe Hansen: spm. nr. S 253

Pernille Forchhammer: spm. nr. S 254 og 255

Riishøj: spm. nr. S 257 og 262

Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 258

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 263

Graversen: spm. nr. S 265

Jytte Andersen: spm. nr. S 273

Hjortnæs: spm. nr. S 275 og 276.

Spm. nr. S 184

Til udenrigsministeren (8/2 91) af:

Agnete Laustsen (KF):

»Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give vedrørende levering af danske fiskeriinspektionsskibe til Marokko, findes der kontrolforanstaltninger, som sikrer, at de leverede fiskeriinspektionsskibe ikke misbruges, og hvilke sanktioner agter udenrigsministeren at tage i anvendelse, hvis misbrug finder sted?«

Begrundelse

Danmark må være meget varsom med at levere udstyr, varer eller andre ydelser til udlan-

det, som vil kunne anvendes til andre formål – herunder krigsformål – end de egentlig er bestemt til.

Når hjælpen ydes som hjælp via Danida, f.eks. for at hjælpe fiskerierhvervet i et givet land, er det nødvendigt at sikre, at dette formål faktisk også opfyldes, og at udviklingsbistand, som det er tilfældet over for Burma, jf. udenrigsministerens svar på spørgsmål nr. S 12 den 15. januar 1991, indstilles, hvis misbrug konstateres.

Svar (28/2 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmark leverede i 1987 to fiskeriinspektionsskibe til Marokko finansieret af et dansk statslån. I 1990 leveredes yderligere to skibe, som ligeledes finansieredes over bistandsmidlerne (bunden gave).

Når Danmark i et tilfælde som dette går ind i leverancer af fiskeriinspektionsskibe som led i udviklingssamarbejdet, er dette udtryk for et ønske om på denne måde at bidrage til udviklingen af det lokale fiskerierhverv.

Et land som Marokko råder over ganske betydelige fiskeressourcer. Det omfattende ulovlige fiskeri, der foregår i marokkansk farvand, skader landets muligheder for selv at udnytte disse ressourcer. En rimeligt velfungerende fiskeriinspektion er derfor blandt forudsætningerne for en effektiv lokal udnyttelse af dette økonomiske potentiale.

Alle fire skibe blev leveret uden armering. Der er imidlertid intet unormalt i, at skibene efterfølgende er blevet armeret. En sådan armering – med håndvåben og enkelte lette kanoner – er nødvendig, hvis skibene skal kunne løse deres inspektionsopgaver.

Som det er tilfældet ved andre udviklingsprojekter, er der også i forbindelse med leverancerne af fiskeriinspektionsskibe til Marokko foretaget efterfølgende undersøgelser af effekten af den foretagne indsats. Undersøgelserne har vist, at inspektionsskibene har opbragt en ganske stor del (mellem 35 og 45 pct.) af de skibe, der i perioden 1988–90 kontrolleredes på grund af mistanke om ulovligt fiskeri. Dette understreger, at inspektionsskibene har haft betydning. Skibene har herudover også deltaget i en række redningsaktioner til søs.

Såfremt man i andre sammenhænge måtte konstatere misbrug af fiskeriinspektionsskibe,

[Udenrigsministeren]

vil sådanne spørgsmål – ligesom andre problemer i relation til udnyttelsen af projektleverancer i overensstemmelse med de opstillede mål – blive drøftet direkte med modtagerlandets regering med krav om, at problemerne løses.

Spm. nr. S 193

Til *arbejdsministeren* (12/2 91) af:

Pernille Frahm (SF):

»Der ønskes en udtømmende redegørelse for de overvejelser, der har været i centraladministrationen i anledning af artikel 2 i EF-direktivforslaget om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes bestemmelser vedrørende visse ansættelsesforhold for så vidt angår konkurrenceforvridninger, herunder især for overvejelserne om, hvorvidt bestemmelserne kan indebære en risiko for en ændring hen mod indførelse af et pro rata-princip ved fastsættelse af f.eks. de sociale pensioners størrelse i Danmark.«

Begrundelse

Spørgsmålet har været drøftet i EF-Parlamentet, og danske parlamentsmedlemmer har stillet ændringsforslag med henblik på at præcisere, at det ikke vil kunne få betydning for de danske sociale pensioner, men dette ændringsforslag er blevet nedstemt.

En uændret vedtagelse af dette direktiv vil efter spørgerens mening kunne få vidtrækkende konsekvenser for hele den danske socialpolitik, medmindre bestemmelsen ændres, således at det utvetydigt fremgår af ordlyden, at der ikke er tale om, at f.eks. folkepension skal beregnes i forhold til erhvervstilknytningen.

Svar (28/2 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

EF-Direktivforslaget om indbyrdes tilnærmelse af visse ansættelsesforhold for så vidt angår konkurrenceforvridning bliver behandlet efter de faste procedureregler, der gælder for behandlingen af direktivforslag fra EF-Kommissionen.

En række ministerier har således deltaget i behandlingen af direktivforslaget, herunder artikel 2, i EF-specialudvalget vedrørende arbejdsmarkedsmæssige og sociale spørgsmål.

Det er min principielle opfattelse, at væsentlige sociale spørgsmål, herunder også spørgsmålet om arbejdsløshedsforsikring, ikke først bør behandles i et hjørne af et direktivforslag om særlige ansættelsesformer.

Hvis man ønsker at regulere dette område på EF-plan, bør det ske efter generelle drøftelser og ved fremsættelse af et særskilt forslag herom.

Først når dette er gennemført, kan man begynde at løse eventuelle problemer på mindre områder.

Med hensyn til de nærmere overvejelser vedrørende artikel 2 har Socialministeriet bl.a. udtalt:

»Forslaget til direktiv om atypiske arbejdsforhold med hjemmel i Traktatens Artikel 100 A indeholder i artikel 2 bestemmelser om social beskyttelse og social sikring af arbejdstagere, der ikke er beskæftiget på fuld tid eller i beskæftigelsesforhold af ubegrænset varighed.

Bestemmelserne i artikel 2 i Kommissionens oprindelige forslag lyder således:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at de i dette direktiv omhandlede arbejdstagere i forhold til de arbejdstagere, som har beskæftigelse på fuld tid og af ubestemt varighed, nyder godt af en social beskyttelse i medfør af de lovbestemte og faglige ordninger for social sikring og på det samme grundlag og ud fra de samme kriterier under hensyntagen til arbejdets varighed og/eller vederlaget.«

Selv om der er holdepunkter i bemærkningerne til direktivforslaget og i udtalelsen om forslaget fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg for, at forslaget kun er tænkt at skulle omfatte de sociale sikringsordninger m.v., som finansieres ved bidrag fra arbejdsgivere og arbejdstagere, ønsker man fra dansk side fastslået, at forslagets proportionale beregningsmåde ikke skal gælde for de bopælsbestemte sociale sikringsordninger eller bistandsydelse.

For de danske sociale sikringsydelser ville en proportional beregningsmåde baseret på arbejdstid eller arbejdsindtægt være uforenelig med de bopælsbestemte sociale sikringsydelser, dvs. de sociale pensioner og børnetilskud/børnefamilieydelse. Disse ydelser udbetales jo til alle (danske og EF-statsborgere), der bor i Danmark og har boet her i landet i et vist tidsrum, uanset erhvervstilknytning. Det nævnte

[Arbejdsministeren]

gælder ligeledes ydelser efter bistandsloven. Også i den erhvervstilknyttede ordning, arbejdsskadeforsikringen, findes der ydelser (overgangsydelser ved dødsfald og ménertatning), som ikke beregnes i forhold til arbejdsindtægt eller arbejdstid.

Det skal bemærkes, at spørgsmålet om berettigelsen af at anvende traktatens artikel 100 A som basis for dette direktiv – og dermed give mulighed for vedtagelse med kvalificeret flertal – undersøges af Rådets juridiske tjeneste.«

Jeg kan henholde mig til Socialministeriets udtalelse med den tilføjelse, at der også er betænkeligheder vedrørende arbejdsløshedsforsikringen. Betænkelighederne gælder bl.a. muligheden for, at EF-regler skal kunne gøre medlemskab af a-forsikringen obligatorisk for deltid beskæftigede m.v.

Det danske arbejdsløshedsforsikringssystem bygger på et frivilligt medlemskab af en arbejdsløshedskasse, og der er således heller ikke krav om obligatorisk forsikring af fuldtidsbeskæftigede.

Spm. nr. S 201

Til *udenrigsministeren* (13/2 91) af:

Gade (SF):

»Vil regeringen sørge for, at EF's udenrigsministre drøfter, hvorledes EF kan øge sin hjælp til de hungertruede områder i Afrika, samt fremlægge en samlet plan for den danske indsats for Folketinget?«

Svar (1/3 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De alvorlige sultproblemer i store dele af Afrika giver anledning til dyb bekymring. FN skønner, at mere end 20 millioner afrikanere er truet af hungersnød som følge af tørke og borgerkrig. De alvorligst truede lande er Sudan, Etiopien, Somalia, Mozambique, Malawi, Angola og Liberia. Værst ramt er Sudan og Etiopien, som ud over borgerkrig er ramt for andet år i træk af en tørke, der mange steder har fået høstudbyttet til at svinde ind til en tiendedel af det sædvanlige.

Regeringen er meget opmærksom på, at krigen i Golfen og den vanskelige situation for mange lande i Østeuropa ikke må føre til, at de vestlige lande overser det meget store behov for en humanitær hjælpeindsats andre steder i verden, specielt i Afrika.

Situationen kræver, at der sættes ind med en omfattende international nødhjælp for at hindre en ny hungerkatastrofe.

Regeringen er i løbende kontakt med internationale og private danske hjælpeorganisationer om nødvendige hjælpeaktioner.

Også i EF følges situationen meget nøje. EF's udviklingsministre drøftede på et råds møde i november 1990 situationen på Afrikas Horn, specielt i Sudan og Etiopien. Udviklingsministrene konkluderede, at kombinationen af tørke og den komplicerede borgerkrigssituation i de to lande kunne føre til en hungersnød af katastrofalt omfang, og at dette på kort sigt måtte imødegås ved en omfattende nødhjælp, især fødevarerbistand. Rådet pålagde Kommissionen at koordinere Fællesskabets samlede indsats under hensyntagen til FN's og andre multilaterale donorers samtidige bistand.

EF har foruden til Sudan og Etiopien ydet nødhjælp til bl.a. Somalia, Liberia, Mozambique og Angola. Nødhjælpen er et supplement til EF's store generelle fødevarerbistandsprogrammer i de pågældende lande. Herudover yder EF som bekendt en meget stor indsats i Afrika med en egentlig udviklingsbistand, der på længere sigt skal forbedre forsyningssituationen i de nødlidende områder.

Regeringen vil sikre, at EF's opmærksomhed på de hungertruede områder i Afrika fastholdes, og regeringen vil virke for, at EF øger sin hjælp til disse områder.

Danmark har allerede ydet meget store beløb i nødhjælp til de tørke- og borgerkrigsramte lande i Afrika.

I 1990 blev der af danske statsmidler ydet i alt 80,6 mio. kr. i nødhjælp til Sudan, Etiopien, Mozambique, Malawi, Angola og Liberia. I 1991 er der hidtil ydet 50,0 mio. kr. i nødhjælp til den samme kreds af lande. Det bemærkes, at 1991-beløbet omfatter det seneste danske bidrag på 10,4 mio. kr., som Folketingets Finansudvalg den 20. februar 1991 godkendte til Dansk Flygtningehjælp til at støtte mozambiske flygtninge i nabolandene Malawi, Tanzania og Zimbabwe og de internt fordrevne i selve Mozambique. Nødhjælpsbistanden i 1990 og 1991 er for så vidt angår de danske hjælpeorganisationer især ydet gennem Folkekirkens Nødhjælp, Dansk Røde Kors og Red Barnet. Hvad angår vor nødhjælp gennem de internationale organisationer, er vore midler

[Udenrigsministeren]

især ydet til FN's flygtningehøjkommissær (UNHCR), FN's børnefond (UNICEF) og Verdensfødevarerprogrammet (WFP).

Det er regeringens plan at forøge nødhjælpsbistanden til de truede lande og områder, uanset at den bistand, der allerede er ydet i 1991, er stor i forhold til de midler, som er budgetteret til nødhjælp. Det er således regeringens hensigt på et af de førstkommande møder i Finansudvalget at søge om udvalgets tilslutning til, at der gennem Folkekirkens Nødhjælp anvendes 15 mio. kr. til den nødhjælpsindsats, der udføres af de kirkelige organisationer i Etiopien til fordel for den konflikt- og tørkeramte befolkning dér. I øvrigt er det regeringens plan også fremover at følge udviklingen i de forskellige hungertruede afrikanske lande og gå ind med nødhjælp, hvor vi finder, at behovene er størst.

Spm. nr. S 216

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (19/2 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Agter ministeren at indføre sanktionsmuligheder over for studerende, der går til eksamen alene med det formål bevidst at dumpe?«

Begrundelse

Efter afsløringer af, at et antal studerende ved Roskilde Universitetscenter (RUC) går til eksamen alene med det formål at dumpe, er det spørgerens opfattelse, at der bør laves sanktionsmuligheder over for disse studerende, således at de f.eks. kan nægtes videre SU.

Dette ville efter spørgerens opfattelse give en større omtanke, end de pågældende studerende, der dumper med vilje, hidtil har udvist.

Svar (6/3 91):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

En studerende kan normalt højst tre gange indstille sig til den samme prøve eller anden form for bedømmelse. Det er altså ikke uden risiko for en studerende at bruge en af de tre dumpemuligheder i spekulativt øjemed.

Jeg kan forsikre, at det indgår i overvejelserne om en eventuel SU-reform at ændre loven, så de studerende tilskyndes til at overholde reglerne.

Spm. nr. S 221

Til *justitsministeren* (21/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange voldgiftssager retspræsident Frank Poulsen modtog i 1990?«

Begrundelse

Ifølge Rigsrevisionens rapport af 2. maj 1990 modtog retspræsident for Sø- og Handelsretten, Frank Poulsen, en privat indtægt på op til 150.000 kr. pr. sag.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålsstilleren har stillet en række yderligere spørgsmål inden for samme emnekreds (S 222, S 223, S 224, S 225, S 229, S 230 og S 244).

Jeg har anmodet præsidenten for Sø- og Handelsretten om en udtalelse til brug for besvarelsen af alle otte spørgsmål. Når udtalelsen foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen over for spørgeren.

Spm. nr. S 222

Til *justitsministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Hvor mange konkursbobehandlinger har de advokatkontorer, der fungerer for Sø- og Handelsrettens skifterets faste medhjælper i 1988, 1989 og 1990, modtaget fra Sø- og Handelsrettens skifteret, og hvilke honorarer har de pågældende advokatkontorer oppebåret for disse sager?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 221.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 223

Til *justitsministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Hvor mange af de sager, som retspræsident Frank Poulsen har modtaget i 1988, 1989 og 1990, kommer fra de advokatkontorer, der samtidig fungerer som Sø- og Handelsrettens skifterets faste medhjælpere, eller disse advokatkontorers klienter?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 221.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 224

Til *justitsministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad der er det lov-mæssige grundlag for, at Sø- og Handelsrettens skifteret overlader al konkursbehandling til den kreds af advokatkontorer, der optræder som Sø- og Handelsrettens skifterets faste medhjælpere?«

Begrundelse

Ifølge konkurslovens § 113 er det kreditorerne, der vælger kurator/bobehandler, men i praksis synes dette ikke at være tilfældet.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 225

Til *justitsministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Hvor mange konkursboer er behandlet i Sø- og Handelsrettens skifteret i årene 1988, 1989 og 1990, hvor mange af disse boer er blevet overgivet til den kreds af advokatkontorer, der optræder som Sø- og Handelsrettens skifterets faste medhjælpere, og i hvor mange af de pågældende konkursboer er det kreditorerne selv, der har valgt kurator/bobehandler?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 224.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 227

Til *forsvarsministeren* (21/2 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om det er korrekt, at der i Saudi-Arabien er udstationeret danske mobile radarstationer med dansk mandskab?«

Begrundelse

Jeg har fået oplyst, at Danmark i efteråret 1990 skulle have sendt 2 mobile radarstationer til Saudi-Arabien, og at disse siden da er blevet bemanded med 3 danske hold a 2 personer, der er udstationeret i Saudi-Arabien for en måned ad gangen.

Oplysningerne forekommer mig fuldstændig fantastiske, og personlig har jeg afvist, at de kunne være sande. Rygterne er dog så vedholdende, at jeg hermed har det håb, at ministeren omgående og utvetydigt er i stand til at fastslå, at de er ukorrekte.

Svar (28/2 91):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Forsvaret har hverken udsendt radarstationer eller mandskab til sådanne til Saudi-Arabien.

Spm. nr. S 228

Til *forsvarsministeren* (21/2 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om det er korrekt, at USA har fået dansk militær bistand samt bistand af dansk politi til at fragte krigsmateriel fra NATO's forstærkningsdepoter i Danmark til brug i Golfen, og vil ministeren oplyse, hvad USA betaler for den danske bistand, samt efter hvilken aftale det på denne måde er muligt at anvende materiel, der er oplagret i NATO-depoter, til en konflikt, der ligger uden for NATO-regi, nemlig i FN-regi?«

[Jens Thoft]

Begrundelse

Berlingske Tidende har den 19. februar 1991 oplyst, at amerikanerne henter krigsmateriel i Danmark til brug i Golfkrigen. Samme sted er det oplyst, at dansk politi eskorterer togtransport efter togtransport til den dansk-tyske grænse. Jeg ønsker derfor oplyst, i henhold til hvilken aftale denne transport er mulig, og hvem der betaler for det danske mandskab, der er brugt til læsningen og bevogtningen, idet jeg går ud fra, at her er et område, hvor såvel forsvarsministeren som justitsministeren vil sikre, at der er fuld brugerbetaling.

Svar (28/2 91):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Det følger af den overordnede dansk-amerikanske forstærkningsaftale af september 1979, at det materiel, der er oplagt i forstærkningsdepoterne, er amerikansk ejendom, som USA til enhver tid uden restriktioner kan flytte ud af landet.

Udgifterne til transporterne afholdes af USA. Danmark yder i den forbindelse sædvanlig politimæssig, herunder militærpolitimæssig bistand.

Spm. nr. S 229

Til *justitsministeren* (21/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget retspræsident Frank Poulsen (og rettens øvrige dommere) refunderer statskassen i forbindelse med driften af private voldgiftssager i rettens regi?«

Begrundelse

Ifølge Rigsrevisionens rapport af 2. maj 1990 (side 14 og 15) har præsidenten for Sø- og Handelsretten, Frank Poulsen, i 1988 modtaget 30 private voldgiftssager til fordeling blandt rettens dommere til et honorar af op til 70.000 kr. pr. sag lig med maksimalt 2.100.000 kr.

I 1989 har præsidenten for Sø- og Handelsretten, Frank Poulsen, modtaget 36 private voldgiftssager til fordeling blandt rettens dommere til et honorar af op til 150.000 kr. pr. sag lig med maksimalt 5.400.000 kr., eller i alt for 1988-89 maksimalt 7.500.000 kr.

Honorarberegningen har taget sit udgangspunkt i sagens værdi samt Advokatrådets vejledende særtakster.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 230

Til *justitsministeren* (21/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, med hvilken lovlig ret retspræsident Frank Poulsen beordrer rettens personale til at udføre praktisk arbejde i forbindelse med private voldgiftssager, og om dette er en lovlig eller ulovlig tjenestebefaling?«

Begrundelse

Af Rigsrevisionens rapport af 2. maj 1990 fremgår det (side 15), at Sø- og Handelsrettens kontorphonale deltager i disse private voldgiftssager med skrivarbejde etc. Det skal tages i betragtning, at ikke alene Sø- og Handelsrettens præsident og dommere, men også dommerfuldmægtige og kontorphonale lønnes af statskassen.

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 231

Til *industriministeren* (21/2 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Mener ministeren, at det er rimeligt, at de ansvarlige for skibskatastrofen på »Scandinavian Star« har mulighed for at fortsætte med at drive rederivirksomhed?«

Begrundelse

Det forekommer spørgeren at være urimeligt, at personer, der i deres arbejde med rederivirksomhed har tilsidesat væsentlige hensyn til passagersikkerheden, kan fortsætte deres virksomhed i andre rederivirksomheder.

Svar (5/3 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Fra Justitsministeriet har jeg indhentet følgende udtalelse, hvortil jeg henviser:

»For så vidt angår den strafferetlige forfølgning behandles sagen efter retsplejelovens regler af den stedlige politimester, i det foreliggende tilfælde af politimesteren på Frederiksberg, hvor rederiet har kontoradresse.

Der vil under en straffesag af anklagemyndigheden kunne nedlægges påstand om frakendelse af retten til fortsat at drive en bestemt virksomhed – her rederivirksomhed – eller til at udøve denne under visse former, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen og særlige omstændigheder taler derfor, jf. straffelovens § 79, stk. 2.

I denne forbindelse kan retten efter straffelovens § 79, stk. 4, under behandlingen af en sag om frakendelse efter § 79, stk. 2, træffe bestemmelse om, at den pågældende skal udelukkes fra at udøve den omhandlede virksomhed, indtil sagen er endeligt afgjort.

Det vil som anført være anklagemyndigheden, der skal tage stilling til, om der under en eventuel straffesag skal nedlægges påstand om frakendelse af retten til at drive rederivirksomhed. Efter retsplejelovens ordning kan anklagemyndighedens beslutninger vedrørende straffesagers behandling indbringes for Justitsministeriet som øverste klagemyndighed. Da Justitsministeriet således senere kan komme til at tage stilling til den konkrete sag, vil det af principielle grunde ikke være rigtigt på nuværende tidspunkt nærmere at kommentere spørgsmålet om frakendelse efter straffelovens regler.«

Spm. nr. S 234

Til *industriministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at nedbringe sagsbehandlingstiderne i Erhvervsankenævnet for ankesager fra Finanstilsynet?«

Begrundelse

Det er vores indtryk, at ankemuligheden bruges til at sylte sagerne.

Svar (1/3 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Proceduren for behandling af klager i Erhvervsankenævnet er tilrettelagt på en sådan måde, at klagerne normalt behandles i den rækkefølge, de indkommer til ankenævnets sekretariat. Der vil dog kunne foretages en prioritering efter sagernes art og karakter.

Ankenævnsproceduren forudsætter, at der sker en høring af sagens parter. Ankenævnet gennemfører straks efter sagens modtagelse en skriftlig høringsprocedure, hvor parterne har lejlighed til at komme med indlæg samt til at kommentere hinandens indlæg. Undertiden inddrages andre end parterne – f.eks. en interesseorganisation. Høringsfristen fastsættes af ankenævnets formandskab normalt til 4–5 uger, i særlig omfattende sager dog helt op til 8 uger.

Når formandskabet finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, tages sagen op til afgørelse. Ved afgørelsen deltager formanden eller næstformanden og mindst 2 sagkyndige nævnsmedlemmer. I særlig omfattende sager bestemmer formandskabet normalt, at sagen skal forhandles mundtligt med parterne, inden sagen afgøres.

Jeg kan oplyse, at en klage over en afgørelse fra Finanstilsynet på bank-, sparekasse- og realkreditområdet ikke har opsættende virkning. Ankenævnet eller formanden kan dog, hvor særlige grunde taler derfor, bestemme, at en klage tillægges opsættende virkning.

Der skal i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen gennemføres en konsulentundersøgelse, som igangsættes i april–maj måned. Som et led i denne undersøgelse vil der blive foretaget en vurdering af Erhvervsankenævnets rutiner og administrative procedurer m.m. Resultatet af undersøgelsen skal foreligge inden udgangen af 1991, og på baggrund heraf vil der blive taget stilling til eventuelle ændringer i ankenævnets forhold.

Spm. nr. S 235

Til *boligministeren* (20/2 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at nedbringe sagsbehandlingstiderne i Erhvervsankenævnet for ankesager fra Finanstilsynet?«

[Kirsten Jacobsen]

Begrundelse

Det er vores indtryk, at ankemuligheden bruges til at sylte sagerne.

Svar (28/2 91):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Erhvervsankenævnet hører under Industriministeriet.

Jeg har derfor intet kendskab til eller indflydelse på sagsbehandlingstiderne i nævnet og må henvise til industriministerens svar af d.d. på spørgsmål nr. S 234, der er det samme spørgsmål retteligt stillet til industriministeren.

Spm. nr. S 237

Til *kulturministeren* (21/2 91) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren bekræfte, at offentlig støtte, som her i landet tilflyder Tvindbevægelsen, ikke kan danne finansielt grundlag for ulovlig virksomhed i udlandet?«

Begrundelse

Der har både her i landet og i udlandet jævnlig været stærk kritik af den såkaldte Tvindbevægelse, der med udgangspunkt i Danmark driver forskellige former for uddannelses-, erhvervs- og ulandsarbejde. Kritikken er for tiden særlig stærk fra det caribiske område, fra England og fra Norge.

Norsk tv har i december 1990 bragt en udsendelse om bevægelsen, der har givet anledning til norsk og svensk indgriben mod bevægelsen. Også politi og skattemyndigheder i en række andre lande er i gang med undersøgelser. Jyllands-Posten meddeler den 10. februar, at det også gælder det danske bagmandspoliti. Bladet oplyser, at Interpol i 11 lande er i gang med at kulegrave bevægelsens virksomhed.

Svar (1/3 91):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Staten yder i henhold til lov om statsstøtte til visse private skoler driftstilskud til bl.a. de såkaldte Tvindskoler (folkehøjskoler, husholdningskoler, efterskoler og grundskoler).

Ifølge loven ydes tilskuddet under forudsætning af, at det anvendes til skole- og undervisningsvirksomhed, og at de betingelser, der er fastsat i lovgivningen i øvrigt, overholdes.

Den største del af tilskuddet ydes som rammetilskud på grundlag af objektive kriterier. Skolens oplysninger til brug for tilskudsberegningen er attesteret af en registreret eller statsautoriseret revisor.

En mindre del af tilskuddet ydes som refusionstilskud på grundlag af afholdte, lovbestemte og fortrinsvis forud godkendte udgifter.

Tilskuddet dækker ikke fuldt ud skolens udgifter.

Hver skole skal aflægge regnskab revideret af en revisor. Regnskabet indsendes til ministeriet ledsaget af revisionsprotokollen, som skal oplyse, om tilskuddet er anvendt i overensstemmelse med de givne vilkår.

På denne baggrund kan jeg bekræfte, at tilskuddet ikke kan danne finansielt grundlag for andet end skole- og undervisningsvirksomhed ved en enkelt skole.

Spm. nr. S 238

Til *justitsministeren* (21/2 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 164 oplyse, hvilke kriterier der skal gøre sig gældende, for at statsadvokaten ophæver den anholdelsesbeslutning, der blev truffet den 18. december 1987 over for Jan Bonde Nielsen, hvornår sagen mod Bonde Nielsen bliver forældet, samt hvilke initiativer ministeren agter at tage for at fremskynde ophævelsen af anholdelsesbeslutningen over for Bonde Nielsen?«

Svar (6/3 91):

Justitsministeren (Engell):

I anledning af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten.

Rigsadvokaten har i skrivelse af 28. februar 1991 anført følgende:

»Justitsministeriet har den 26. februar 1991 anmodet mig om en udtalelse til brug ved bevarelsen af spørgsmål nr. S 238 fra medlem af Folketinget Kim Behnke.

I den anledning har jeg indhentet en udtalelse fra statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, der bl.a. har udtalt:

»Som anført i min tidligere udtalelse finder jeg ikke, at der er sket en afgørende ændring i styrken af de beviser, der dannede grundlag for anken.

[Justitsministeren]

Det er derfor min opfattelse, at sagen – og dermed anholdelsesbeslutningen – ikke bør frafaldes, så længe sagen må antages at kunne gennemføres til domfældelse. Det er ikke muligt for mig at udtale mig nærmere om spørgsmålet om, hvornår der måtte indtræde en ændring i vurderingen af styrken af beviserne.

Med hensyn til spørgsmålet om forældelse kan jeg henvise til, at forældelsesfristen i sager af den art, Jan Bonde Nielsen er tiltalt for, er 10 år, men at spørgsmålet er af mindre betydning, idet forældelsesfristen ses afbrudt ved rettergangsskridt i sagen, senest ved retsmødet den 18. december 1987, hvorunder anholdelsesbeslutning blev afsagt.«

Det tilføjes, at den omtalte anholdelsesbeslutning er af helt sædvanlig karakter, når personer som tiltalt uden lovligt forfald udebliver fra en domsforhandling.

Såfremt der er sikkerhed for, at en person alligevel vil møde i retten til en udsat domsforhandling, er der ikke behov for at effektuere en eventuel anholdelsesbegæring.«

Justitsministeriet kan henholde sig til det af Rigsadvokaten anførte.

Spm. nr. S 239

Til fiskeriministeren (21/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»Vil ministeren foranledige, at Fiskeriministeriets Forsøgslaboratorium undersøger CSW-systemet og sammenligner kvaliteten af opbevaring i henholdsvis CSW- og RSW-systemet?«

Svar (1/3 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Spørgsmålet har været forelagt Fiskeriministeriets Forsøgslaboratorium, der har udarbejdet vedlagte notat.

Notat vedrørende CSW- og RSW- køle- og kølelagringsmetoder

Notatet omfatter først og fremmest tankføring af sild, som er den vigtigste art i forbindelse med tankføring.

Historie

Konsumsild køles og kølelagres i dag på 2 principielt forskellige måder:

1. Kasseisning, typisk 40 kg kasser med is i bund og top af kasse.

2. Tankkøling.

Findes i 3 varianter:

1) RSW-køling (Refrigerated Sea Water)

2) CSW-køling (Chilled Sea Water)

3) komb. CSW/RSW

Kasseisning er den traditionelle metode i Danmark. Tankkøling fremkom i Danmark i begyndelsen af 1970'erne især som følge af udviklingen af notfiskeriet, hvor fangstmængderne kan være meget store og de arbejdsmæssige og tekniske problemer forbundet med køling og kølelagring tilsvarende store.

De første fartøjer, som landede tankkølede fisk i Danmark, var svenske, færøske og islandske notbåde.

1) Kasseisning:

Kasseisning er den traditionelle metode i Danmark. Metoden er kvalitetsmæssig god, men arbejdskrævende, hvis den skal udføres korrekt. Ved isning af store fangster om bord er det nødvendigt at mekanisere for at opnå så stor behandlingshastighed, at kølingen kan begynde rimelig hurtigt efter fangst, hvilket er en af betingelserne for at lande god konsumsild.

En ulempe ved kasseisning er, at omkostningerne til kasseleje og losning er ret store i forhold til tankkøling. Desuden er nyttelasten højst 40 pct. i modsætning til tankkølingens 60–70 pct.

2) Tankkøling:

Som navnet siger, køles og kølelagres silden i fast indbyggede tanke i fiskerfartøjet.

Tankkølemetoderne er først udviklet i Canada sidst i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Metoderne er videreudviklet i Nordeuropa.

Tankkøling har flere iøjnefaldende fordele:

1) Metoden er arbejdsbesparende i forhold til traditionel isning af fangsten i kasser. Man indretter sin fangstbehandling, så silden pumpes eller løftes fra fangstredskabet direkte op i tankene.

2) Ved opbevaring af fisken i vand under lagring vil atmosfærisk ilt være udelukket fra systemet, så der ikke optræder den kvalitetsfejl, som kaldes harskning af fiskens olie.

3) Fartøjernes nyttelast stiger fra højst 40 pct. til 60–70 pct. Tankkølingens fremkomst i begyndelsen af 1970'erne skal først og fremmest

[Fiskeriministeren]

ses som løsning af et fangstbehandlingsproblem ved store fangster af sild med not og flydetrawl. Ved traditionel kasseisning kunne store fangster af sild ikke landes i konsumegnet stand.

*Teknisk beskrivelse:*1) *RSW (Refrigerated Sea Water)*

Silden køles i fast indbyggede tanke (30–90 m³) med et mekanisk køleanlæg.

Silden opbevares neddykket i vand (60–70 pct. sild, resten havvand). For at køle silden til mellem $\div 0,5^{\circ}$ C og $\div 1^{\circ}$ C cirkuleres vandet med en pumpe. Vandet pumpes ind i tankens bund, passerer forbi fisken, suges ud fra tankens top, gennem køleanlægget og atter ind i tanken. Det er meget vigtigt for RSW-systemets rette funktion, at vandstrømmen op gennem tanken er ensartet over hele tankens tværsnit. Dette er afgørende for at have kontrol over den vigtigste faktor af betydning for holdbarheden, nemlig: kølelagringstemperaturen, her mellem $\div 0,5^{\circ}$ C og $\div 1^{\circ}$ C.

2) *CSW (Chilled Sea Water)*

Silden køles i fast indbyggede tanke, men kølingen og kølelagringen foregår med is medbragt fra land. Tankene er forsynet med et rør-system til tilførsel af komprimeret luft. Luftindblæsningen skaber omrøring og skal hjælpe til at udligne mindre temperaturforskelle, som kan opstå efter lastning af tanken. Luftindblæsningen er kortvarig: 5-10 minutter 4–5 gange i døgnet.

Måden, hvorpå isen tilsættes silden, er afgørende for kølingens effektivitet. Det skal tilstræbes, at man opnår en ensartet blanding af sild og is. Silden flyder ligesom i RSW-tank i vand. En almindelig fremgangsmåde ved lastning er følgende: Inden lastning lægges et passende bundlag is i tanken, og tanken fyldes dernæst med en ensartet blanding af sild og is, dernæst efterfyldes med havvand. Der opnås en temperatur på mellem $\div 0,5^{\circ}$ C og $\div 1^{\circ}$ C efter få timer. Denne skal holdes indtil landing.

Nyttelasten bliver 60–70 pct., resten er havvand, smeltevand og is til fastholdelse af kølelagringstemperaturen.

3) *Kombineret CSW/RSW*

Den kombinerede metode benytter et mindre mekanisk køleanlæg til at fastholde kølelag-

ringstemperaturen på $\div 0,5^{\circ}$ C til $\div 1^{\circ}$ C, men benytter sig af is medbragt fra land til nedkøling af silden.

Investeringsmæssigt er CSW-køling langt billigere end RSW.

Kvalitet og holdbarhed af henholdsvis RSW og CSW-tankkølet sild:

Alt andet lige er der ingen forskel på kvalitet og holdbarhed af sild opbevaret ved henholdsvis RSW og CSW. Dette forudsætter, at de to systemer er konstrueret teknisk forsvarligt og bruges rigtigt.

Fra 1990 er konsumprocenterne ved fangst af sild med fartøjer, der er udstyret med henholdsvis RSW- og CSW-tanke, beregnet. Beregningerne viser, at konsumprocenten er høj for begge former for tankføring, gennemgående over 90 pct.

Dette skyldes såvel fiskernes større erfaring med anlæggene som den indførte stramme regulering, herunder strenge vilkår for indretning og drift af tankene.

Der stilles samme krav med hensyn til tanksystemernes funktion i autorisationerne til de to former for tankføring.

Godkendelsessituationen:

RSW: Der findes i dag 40 fartøjer, som har opnået dansk godkendelse af tankanlægget, heraf 18 danske.

CSW: Der findes i dag 21 fartøjer, som har opnået dansk godkendelse af tankanlægget. Alle 21 fartøjer er danske.

Fiskeriministeriets Forsøgslaboratorium har efter tanksystemets fremkomst arbejdet med udviklingen af begge tanksystemer med henblik på anvendelse i danske fartøjer.

Forsøgslaboratoriet følger generelt den fiskeritekniske udvikling også i andre lande bl.a. inden for lagring af fisken efter fangsten med henblik på at opnå bedst mulig kvalitet og har et løbende samarbejde med de danske fiskeriororganisationer med henblik på at introducere og afprøve nye metoder på disse områder.

Spm. nr. S 240

Til *fiskeriministeren* (21/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»Vil ministeren give en beskrivelse af beskæftigelsesudviklingen på Rømø, efter at selvkøbet Rømø Sea Food har fået tildelt muslingevoter?«

Svar (1/3 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Rømø har ca. 800 beboere, der arbejder på øen og på fastlandet.

Beskæftigelsen på øen er baseret på turisme samt nogle mindre virksomheder, herunder Rømø Sea Food.

Skærbæk Kommune, hvorunder Rømø henhører, har i øjeblikket 637 ledige, hvoraf de 96 bor på Rømø. Ud af de 96 er de 19 registreret som ledige i fiskeindustrien, medens resten søger beskæftigelse i hotel- og restaurationsbranchen og andre turistorienterede erhverv.

Der er derudover også ledige uden for Rømø, der søger beskæftigelse i fiskeindustrien på Rømø.

Ved åbningen af muslingefiskeriet i Ho Bugt reducerede jeg samtidig antallet af tilladelser fra 13 til 5. Dette skyldtes, at jeg ønskede at sikre, at der fremover kan drives et muslingefiskeri i Vadehavet også på længere sigt. Samtidig havde jeg forståelse for de ønsker, der blev fremført lokalt fra Skærbæk Kommune og SiD i Skærbæk om, at der var behov for at sikre begge de to fartøjer, der var hjemmehørende på Rømø, fangstmuligheder, bl.a. af hensyn til beskæftigelsen på Rømø.

Henvendelsen fra Skærbæk Kommune og SiD gjorde indtryk på mig. Jeg valgte derfor at tildele det ene Rømøfartøj, der fik tilladelse til at fiske blåmuslinger i Vadehavet, en dobbelt ration i forhold til de øvrige fire fartøjer. Inden fiskeriet påbegyndtes, meddelte fartøjsjerne, at alle landinger fra Rømøfartøjet ville blive afsat til Rømø Sea Food. Dette er sket. Muslingerne indgår derved i virksomhedens omsætning og danner en sikkerhed for fortsat produktion.

Siden november 1990 har Rømø Sea Food kunnet opretholde en stabil beskæftigelse. Der er ca. 40 arbejdspladser på Rømø Sea Food.

Der blev kun åbnet for et meget begrænset muslingefiskeri i Vadehavet i efteråret 1990.

Muslingerne fra Ho Bugt er af en meget høj kvalitet. Da tilførslerne fra Limfjorden har kunnet sikre beskæftigelse på fabrikken, har man over for mig oplyst, at man har valgt indtil videre at eksportere muslingerne uforarbejdede. Denne kombination af produktion og eksport har hidtil været den mest fordelagtige under hensyn til de aktuelle pris- og markedsforhold.

Spm. nr. S 241

Til *fiskeriministeren* (21/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»I hvor stort omfang køres muslingefangst af Rømø Sea Food ud af Danmark i ubehandlet stand?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 240).

Spm. nr. S 242

Til *fiskeriministeren* (21/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»Hvorfor blev fiskeriets forskellige organisationer ikke spurgt, inden ministeren gav tilladelse til, at et fartøj fra Esbjerg fik tilladelse til at fiske muslinger i Limfjorden?«

Svar (1/3 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

I efteråret 1990 blev der givet tilladelse til, at et fartøj hjemmehørende i Esbjerg fik tilladelse til at fiske blåmuslinger i Limfjorden.

Baggrunden herfor var den nedskæring af antallet af tilladelser til blåmuslingefiskeriet i Vadehavet fra 13 til 5, der samtidig fandt sted. Ændringen i Vadehavet blev gennemført som led i en langsigtet ordning, der skal sikre balance mellem fiskeriindsatsen og hensynet til de specielle miljøforhold i Vadehavet.

De fem fartøjer, der fik dispensation til at fiske muslinger i Ho Bugt, kan ikke få tilladelse til at deltage i andet fiskeri, der kræver en særlig tilladelse. På denne måde forsøges det at skabe forudsætning for et fiskeri, der er bæredygtigt på længere sigt.

De fiskere, der blev udelukket fra muslingefiskeriet, fik tilladelse til hesterejefiskeri i Vadehavet. Dette fiskeri er ligeledes et fiskeri med et begrænset deltagerantal.

Det pågældende fartøj fra Esbjerg var blandt dem, der ikke fik tilladelse i Vadehavet. Fartøjet har tidligere fisket muslinger i Limfjorden.

Fartøjet kan bruges til andet fiskeri, men er specielt velegnet til muslingefiskeri. Fartøjet har bl.a. været anvendt til fiskeri efter hesterejer og rødspætter. Som en konsekvens af tilladelsen til fiskeri efter muslinger i Limfjorden bortfaldt Esbjergfartøjets tilladelse til at fiske hesterejer.

[Fiskeriministeren]

Det pågældende fartøj var det eneste af de berørte fartøjer fra Vadehavet, der opfyldte de generelle bestemmelser på Limfjorden for så vidt angår størrelse og motorkraft.

Inden det pågældende fartøj fik tilladelse til at fiske muslinger i Limfjorden, blev Dansk Fiskeriforening spurgt i overensstemmelse med den normale praksis.

Dansk Fiskeriforening kunne ikke anbefale tilladelsen.

På trods af dette skønnede jeg, at det ville være en hensigtsmæssig løsning at udstede tilladelsen, idet dette bidrager til at skaffe en rimelig løsning for Vadehavet og for hesterejefiskeriet i Vadehavet, samtidig med at der ikke er sket nogen uhensigtsmæssig forøgelse af fiske-riindsatsen på Limfjorden.

Spm. nr. S 243

Til *fiskeriministeren* (21/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»Kan det skib fra Esbjerg, der har fået tilladelse til muslingefiskeri i Limfjorden, fange andre arter, f.eks. rejer?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 242).

Spm. nr. S 244

Til *justitsministeren* (22/2 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget dommerfuldmægtige og kontorpersonale har modtaget direkte fra sagens parter i 66 voldgiftssager i 1988-89, om udbetaling af honorar til disse dommerfuldmægtige og kontorpersonalet har fundet sted i overensstemmelse med skattekontrollovens § 7, og hvordan sagens parter i det hele taget er bekendt med de pågældende dommerfuldmægtiges og kontorpersonalets navne, adresser og CPR-numre?«

Begrundelse

Ifølge Rigsrevisionens rapport af 2. maj 1990 honoreres dommerfuldmægtige og kontorpersonale efter arbejdets omfang, og denne udgift betales af voldgiftssagens parter (side 15).

Foreløbigt svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 221.

Spm. nr. S 246

Til *statsministeren* (22/2 91) af:

Gade (SF):

»Med hvilken begrundelse har statsministeren genudnævnt Kent Kirk til fiskeriminister i KV-regeringen, når statsministeren vidste besked om, at fiskeriministerens partrederi var konfiskationsramt som følge af en dom afsagt af Vestre Landsret i efteråret 1990?«

Begrundelse

Dommen vedrørte en overtrædelse af fiskeribekendtgørelse af 27. maj 1986. Genudnævnelsen kan undre, da fiskeriministerens autoritet over for fiskerierhvervet – alt andet lige – må være blevet svækket som følge af sagen.

Svar (7/3 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Vestre Landsret stadfæstede, at værdien af den ulovlige last i de to omhandlede fiskerfartøjer blev konfiskeret. Konfiskationen angik ejerne af kutterne, det vil sige førerne af fartøjerne og det aktieselskab, der er medejer af fartøjerne.

Fiskeriministeren har ikke på noget tidspunkt været inddraget i retssagen.

Spm. nr. S 247

Til *justitsministeren* (22/2 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om han agter at fremsætte lovforslag om ændring af anklagemyndighedens mulighed for at anke frifindelsesdomme?«

Begrundelse

Det forekommer spørgeren at være uetisk og ødelæggende for individets personlige frihed og retsstilling i forhold til de offentlige myndigheder, at anklagemyndigheden uagtet en frifindelsesdom ved en underret kan anke sagen til en højere retsinstans.

Sagligt set forekommer det spørgeren, at det vil være etisk forsvarligt, om ankemuligheder-

[Kim Behnke]

ne i retssystemet eksisterer af hensyn til det enkelte individs retsstilling og under ingen omstændigheder af hensyn til staten og de øvrige offentlige myndigheder – sådan som det kendes fra visse udenlandske retssystemer, eksempelvis det britiske.

Det er spørgeren bekendt, at anklagemyndigheden (bagmandspolitiet) har benyttet denne eksisterende mulighed for anke (sagen mod Jan Bonde Nielsen) i en så ekstrem grad, at det menneskeligt set har afstedkommet tragiske forhold.

Svar (1/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Efter min opfattelse bør anklagemyndigheden ikke være afskåret fra at anke en frifindende dom. En sådan ændring ville – som Retsplejerådet har peget på – bl.a. være i strid med fundamentale lighedsprincipper, herunder ønskeligheden af ensartede afgørelser i ligeartede tilfælde.

Det kan i øvrigt nævnes, at der i politisager er en snævrere adgang for anklagemyndigheden til at anke end for tiltalte. En dom i en sådan sag kan kun frit ankes af anklagemyndigheden, når andre offentligretlige følger end bøde eller konfiskation kan idømmes efter de lovbestemmelser, tiltalen lyder på (retsplejelovens § 962).

Hertil kommer, at anklagemyndigheden i praksis er meget tilbageholdende med at anke. Anklagemyndighedens andel af iværksatte anker udgjorde således i 1989 14 pct. (459 sager), mens 86 pct. af de ankede domme blev indbragt for landsretten af tiltalte (2.798 sager). F.eks. i 1977 var den tilsvarende fordeling 27 pct. (971 sager) og 73 pct. (2.673 sager).

Spm. nr. S 248

Til *justitsministeren* (22/2 91) af:

Kim Behnke (FP):

»I forlængelse af spm. nr. S 190, 1990-91, 2. samling, bedes ministeren oplyse, hvilke analyser/undersøgelser Justitsministeriet anvender, når der i svaret på spm. nr. S 190, 1990-91, 2. samling, nås frem til, at det er »Justitsministeriets opfattelse, at parkeringskontrollen fortsat bør ligge i offentligt regi«, og det ønskes endvidere oplyst, præcis hvilken ændring af færdselsloven en privatisering af parkeringskontrollen forudsætter.«

Begrundelse

Svaret på spm. nr. S 190, 1990-91, 2. samling, er simpelt hen for svagt og for afvisende.

Der ønskes i svaret en udtrykkelig redegørelse for de økonomiske konsekvenser af en privatisering af parkeringsvagtordningen i København.

Det ønskes ligeledes udtrykkeligt oplyst, på hvilket grundlag Justitsministeriet baserer sin opfattelse af, hvilket regi parkeringskontrollen bør ligge i.

Svar (6/3 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet er ikke bekendt med, at der inden for noget andet område er fastsat regler, der giver private virksomheder, foreninger eller enkeltpersoner hjemmel til over for borgerne at opkræve bødelignende afgifter til sikring af overholdelsen af rent offentligretlige regler. En privatisering af parkeringskontrollen vil således indebære et brud med en lang og fast administrativ tradition og med de retssikkerhedsgarantier, der er knyttet hertil.

Ved vurderingen af en ordning med privatisering af parkeringskontrollen må det også tillægges betydning, at et eventuelt privat selskab som følge af sit krav på at få en forholdsmæssig andel af afgifterne vil have en direkte selvstændig interesse i den samlede afgiftsindtægts størrelse. Denne direkte interesse i at få opkrævet så mange afgifter som muligt vil i sig selv være uheldig. I dag har parkeringsvakterne mulighed for at foretage et rimeligt skøn over, om den konstaterede parkeringsovertrædelse er så klar, at det bør føre til en afgiftspålæggelse. Hvis kontrollen overgår til private virksomheder, hvis indtjeningsgrundlag er afhængigt af den samlede opkrævede afgift, må det forventes, at enhver formel overtrædelse af reglerne vil blive belagt med afgift. Dette vil i sig selv føre til en betydelig stigning i antallet af indsigelser og vil ikke være en rimelig administration af rent offentligretlige regler.

Den gældende ordning bygger på en sondring mellem bøde og afgift og på et samarbejde mellem politi og parkeringskontrollører navnlig i tilfælde, hvor parkeringen er til fare eller ulempe for trafikken. Det er vanskeligt at se, hvordan dette samarbejde kan videreføres med et korpas af private parkeringskontrollører,

[Justitsministeren]

som alene har en særlig økonomisk interesse i, at forholdet ordnes med en afgift og ikke med fjernelse af køretøjet og en bøde, der tilfalder statskassen.

På denne baggrund finder Justitsministeriet, at parkeringskontrollen fortsat bør ligge i offentligt regi.

Det tilføjes, at en privatisering af parkeringskontrollen i givet fald forudsætter en ændring af færdselslovens § 122, hvorefter det inden for bestemte områder kan overdrages særlige parkeringskontrollører, der ansættes under *politiet*, helt eller delvis at varetage kontrollen med overholdelsen af de bestemmelser, der nævnes i § 121, stk. 1, dvs. afgift for en række standnings- og parkeringsforseelser.

Spm. nr. S 250

Til *justitsministeren* (22/2 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor der ikke føres statistik over antallet af dømte udlændinge, når der føres statistik over antallet af asylansøgere i københavnske fængsler, herunder hvor længe de har siddet?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens besvarelse af spørgsmål 6 og spørgsmål 7 af 10. januar 1991 fra Folketingets Retsudvalg (alm. del – bilag 109) samt ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 111 af 5. februar 1991 fra undertegnede.

Svar (7/3 91):

Justitsministeren (Engel):

Ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 111 oplyste Justitsministeriet, at der ifølge Rigspolitichefen ikke føres statistik over, om en gerningsmand til en forbrydelse er indvandret til Danmark.

Det er således ikke muligt at oplyse, hvor stor en procentdel af de i 1990 rejste strafferetlige anklager der var rettet mod personer, der ikke er danskfødte, idet personer, der har opnået dansk statsborgerskab, registreres som danskere.

Der føres derimod statistik over antallet af dømte udenlandske statsborgere.

Danmarks Statistik opgør således årligt bl.a. antal domfældelser til højere straf end bøde,

fordelt over lovovertrædelsens art og nationalitet, samt antallet af indsættelser fordelt over anstalt og nationalitet.

I 1989 skete der 25.981 domfældelser til frihedsstraf, hvoraf 1.562 omfattede udenlandske statsborgere. I 1989 skete der 14.367 indsættelser i kriminalforsorgens institutioner; heraf var 920 udenlandske statsborgere. Der henvises til Kriminalstatistik 1989 udgivet af Danmarks Statistik i oktober 1990.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har siden januar 1989 ugentligt opgjort det samlede belæg af udenlandske domfældte og varetægtsarrestanter. Den 19. februar 1991 var der indsat 321 udlændinge. Dette tal omfatter ikke asylansøgere. Den samlede belægning var den 19. februar 1991 3.645.

Spm. nr. S 251

Til *udenrigsministeren* (25/2 91) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der er mulighed for, at Danmark stiller en FN-styrke til rådighed for tilsyn med og beskyttelse af krigsfanger fra Irak?«

Begrundelse

De allierede styrker tager i øjeblikket så mange krigsfanger, at det giver problemer med hensyn til transport og beskyttelse. Derfor mener Fremskridtspartiet, at det må være en oplagt opgave for de lande, der tilslutter sig FN's resolutioner, men ikke har aktive tropper i området, at stille med FN-tropper til netop en sådan opgave, som ikke kan siges at være krigsførende på nogen måde.

Svar (5/3 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som det vil være bekendt, er det FN's sikkerhedsråd, som skal fastlægge mandatet for en eventuel fredsbevarende FN-styrke i Kuwait. Sikkerhedsrådet har endnu ikke truffet beslutning om at oprette en FN-styrke. Der er således ikke taget endelig stilling til tidsrammen og forudsætningerne for en sådan styrkes udsendelse eller dens sammensætning.

Under de foreløbige drøftelser med FN af mulighederne for indsættelse af en FN-styrke i området har spørgsmålet om tilsyn med og be-

[Udenrigsministeren]

skyttelse af krigsfanger fra Irak ikke været fremme.

Spm. nr. S 252

Til *sundhedsministeren* (25/2 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren det ansvarligt, at nyrepatienter, der i dag tilbydes dialyse 2–3 gange om ugen på sygehuse, ikke vil kunne få det i fremtiden på grund af besparelser på Odense Sygehus?«

Begrundelse

Spørgeren har observeret, at gode og mindre gode liv blandt nyrepatienterne på Odense Sygehus skal vejes på en guldvægt som en konsekvens af sygehusets besparelser, og at det vil betyde et nej til dialysebehandlinger og dermed et kortere liv. Spørgeren finder, at besparelser burde findes på andre områder end netop sygehusområdet til stor skade for patienterne.

Svar (6/3 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har i anledning af det stillede spørgsmål bedt Fyns Amt, Sygehusforvaltningen, om en udtalelse. Sygehusforvaltningen har henvist til følgende udtalelse fra sygehusledelsen på Odense Sygehus:

»I forbindelse med et krav om besparelser på Odense Sygehus' driftsbudget har sygehusledelsen indstillet til sygehusudvalget, at der på nefrologisk afdeling Y spares 2,1 mio. kr. svarende til 5,2 pct. af afdelingens budget for 1990.

Sygehusledelsen accepterede i denne forbindelse, at konsekvensen kunne blive en reduktion af dialyseaktiviteten, således at afdelingen i fremtiden måtte skærpe indikationen for at sætte patienter i dialysebehandling, altså foretage en strammere selektion end den, der allerede blev foretaget. Sygehusledelsen har ikke pålagt afdelingen at tage patienter ud af dialysebehandling. Sygehusledelsen har samtidig indskærpet over for afdelingen, at nyretransplantationsaktiviteten ikke måtte begrænses, men så vidt muligt skulle øges for på den måde at mindske behovet for dialyse.

Sygehusudvalget behandlede Odense Sygehus' indstilling på sit møde den 30. januar 1991. Sygehusudvalget besluttede, at aktiviteten på

dialyseområdet skulle fastholdes på et forsvarligt niveau, og at en eventuelt nedsat aktivitet skulle gøres betinget af en øget transplantationsaktivitet.

Sygehusledelsen havde den 12. februar 1991 et møde med afdelingsledelsen, afdeling Y. Her blev det besluttet, at afdeling Y's dialyseafsnit skulle udvides med fire dialysepladser. Foreløbig indkøbes to nye dialyseapparater. Herved bliver det muligt at udføre flere dialyser med samme personale. Dialyseaktiviteten i tidsrummet kl. 24.00–6.30 indstilles, dog med mulighed for at indkalde personale i akutte, livstruende tilfælde. Den udvidede aktivitet i dagtimerne vil være på plads inden 1. maj 1991.

Odense Sygehus har hermed levet op til sygehusudvalgets beslutning.«

Jeg kan henholde mig til Fyns Amtssygehusforvaltnings udtalelse.

Spm. nr. S 253

Til *sundhedsministeren* (25/2 91) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvilken effekt forventer ministeren at det vindende slogan i den konkurrence, som bl.a. Tobaksskaderådet har afholdt, vil have?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til Berlingske Tidende d.d., hvor det vindende slogan er offentliggjort.

Spørgeren tilhører en sproggruppe, den danske, som nok er lille, men som det efter spørgerens mening så afgjort er værd at gøre alt for at bevare også i fremtiden.

Jeg går ud fra, at det slogan, man efterlyste fra Tobaksskaderådets side, skulle være med til at få folk til at holde op med eller aldrig at begynde at ryge, men da det vindende slogan er på engelsk, kan jeg da have mine tvivl om, hvad formålet egentlig er.

Så længe vi ikke har ladet engelsk overtage modersmålspladsen i Danmark, var det måske mere relevant at køre kampagnen på et dansk slogan. Der er immervæk en del danskere, for hvem engelsk er et fremmedsprog, de ikke forstår, og jeg tror ikke, at det er lutter ikkerygere, der befinder sig i den gruppe.

Svar (5/3 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

[Sundhedsministeren]

Tobaksskaderådet, som er et uafhængigt sagkyndigt råd, har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst:

»I forbindelse med kampagnen »Ryger din chance?«, som primært var rettet mod rygende piger på efg-basisårene, udskrev Tobaksskaderådet og Hjerteforeningen i efteråret 1990 en konkurrence, som skulle kåre det bedste antirygeslogan blandt de pågældende unge. Konkurrencen blev udskrevet i et til kampagnen produceret specielt blad, »Chancen«, som udsendtes til samtlige elever på de pågældende skoler.

Repræsentanter for henholdsvis Tobaksskaderådet og Hjerteforeningen enedes om at præmiere følgende af de knap 1.000 indsendte bidrag: »still smoking? you must be joking!«, »mit liv er smøgfrit område« og »sjov og løjer – uden smøger«. Endvidere præmieredes et indsendt digt uden for konkurrencen.

Fælles for de præmierede forslag er, at de alle anslår en humoristisk og let tone, der dels harmonerer med tonen i den oprindelige kampagne, dels kommunikerer godt til de unge. At et af de vindende bidrag (førstepremien) er på engelsk, er netop udtryk for, at det engelske sprog er en integreret del af de unges liv og derfor formodes at have en vis gennemslagskraft i den pågældende målgruppe. En relativt stor del af de indsendte bidrag var således affattet på engelsk.

De præmierede slogans planlægges bl.a. anvendt i kampagnen Ud af Skolen, der gennemføres i efteråret 1991 med samtlige landets 9. klasse-elever som målgruppe.«

Jeg kan henholde mig til Tobaksskaderådets udtalelse.

Spm. nr. S 254

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (25/2 91) af:

Pernille Forchhammer (S):

»Mener ministeren, at det er i orden, at forældrebetalingen i skoleklubber svarer til 65 pct. af driftsudgifterne, når det tilsvarende maksimum for klubber etableret under fritidsloven er 35 pct.?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet med baggrund i en henvendelse fra Sønderhald Kommune, hvor et

flertal i byrådet har besluttet, at forældrebetalingen i skoleklubberne fra 4. klasse og opefter bliver den samme som for de skolefritidsordninger, der gælder for elever op til 3. klasse, nemlig 519 kr. om måneden. For skoleklubberne svarer dette beløb til 65 pct. af driftsudgifterne.

Svar (4/3 91):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Skoleklubber er et ukendt fænomen i folkeskoleloven. Der er hverken hjemmel til at oprette sådanne klubber eller til at fastsætte regler om sådanne klubbers virksomhed, ej heller regler om forældrebetaling.

Om den såkaldte skoleklub i Sønderhald Kommune kan jeg oplyse, at der ikke er tale om en klub, men om en integreret del af skolefritidsordningen, blot forbeholdt elever fra 4. klassetrin og opefter. I Sønderhald Kommune opererer man altså ikke med en aldersintegreret, men derimod med en aldersdifferentieret skolefritidsordning. Man er sågar gået bort fra at kalde skolefritidsordningen for de ældste elever for en skoleklub, idet man blev opmærksom på, at det kunne give en forkert opfattelse af, hvad der var tale om. Skoleklub var kun et navn. I dag kalder man det SFO-overbygningen. På denne baggrund er det helt naturligt, at forældrebetalingen er den samme som for SFO-ordningen for de yngre elever.

Spm. nr. S 255

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (25/2 91) af:

Pernille Forchhammer (S):

»Kan ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 184 og S 182 oplyse årsagen til, at øvelsesskolelærerne ved Søndervangsskolen i Århus ikke modtager den automatiske opregulering, som deres kollegaer ved Vejlbyskole i Århus modtog pr. 1. august 1990, når ministeren i svaret på S 184 skriver, at Søndervangsskolen ikke er under afvikling som øvelsesskole, men midlertidigt godkendt som øvelsesskole ved det nye Århus Fællesseminarium?«

Svar (7/3 91):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 182 og S 184, aftalte Finansministeriet og Lærernes Centralorganisation ved aftale af 30. oktober 1990 om klassificering af stillinger som øvelsesskolelærer samt tillæg til tjenestemænd ved faste øvelsesskoler, at stillinger som øvelsesskolelærer ved de faste øvelsesskoler pr. 1. april 1988 klassificeres til lønrammerne 18/24/28. Jeg går ud fra, at det er denne opregulering, der spørges til.

Aftalen mellem Finansministeriet og Lærernes Centralorganisation blev indgået efter vedtagelse af lov nr. 93 af 15. februar 1989 om sammenlægning og nedlæggelse af lærerseminarier, men inden loven var endeligt gennemført, idet loven opererer med en afviklingsperiode frem til senest 1992.

Ved aftaleindgåelsen måtte man derfor tage højde for, at visse seminarier var under afvikling, og at de dertil knyttede øvelsesskolelærers praktiskfunktion dermed også var under afvikling.

Ved indgåelse af aftalen tog parterne højde for denne situation ved at operere med to former for opregulering:

a) varige omklassificeringer ved øvelsesskoler i tilknytning til seminarier, hvor læreruddannelsesaktiviteten skulle *fortsætte*,

b) personlige udligningstillæg ved øvelsesskoler i tilknytning til seminarier, hvor læreruddannelsesaktiviteten var *under afvikling*.

Vejlby Skole var fast øvelsesskole for Århus Seminarium. Da det sammenlagte seminarium, Århus Fællesseminarium, blev placeret i Århus Seminariums bygninger, blev Vejlbys Skole videreført som fast øvelsesskole i aftalens forstand.

Søndervangsskolen var i aftalens forstand knyttet til et seminarium under afvikling, og øvelsesskolelærerne ved denne skole modtog derfor opreguleringen i form af et udligningstillæg i funktionsperioden.

Den midlertidige godkendelse af Søndervangsskolen som øvelsesskole for Århus Fællesseminarium ændrer ikke aftalen mellem Finansministeriet og Lærernes Centralorganisation.

Spm. nr. S 256

Til *socialministeren* (25/2 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor stort et antal personer i Danmark der er hjemløse, og hvorvidt de hjemløses situation skyldes, at den førte socialpolitik er fejlslagen?«

Svar (1/3 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Indledningsvis skal det fastslås, at det er svært nøjagtigt at definere gruppen af hjemløse, men det drejer sig om en gruppe mennesker, som ikke har et lejet værelse eller anden form for stabil bolig, og som opholder sig skiftende steder.

Tallet for gruppens størrelse er meget usikkert, men i redegørelse 1989-90 om social- og sundhedsplanlægning er der skønsmæssigt angivet at være ca. 12.000 hjemløse.

Disse oplysninger har jeg givet i et svar af 13. februar 1991 på spørgsmål 7 (alm. del – bilag 22) til Folketingets Sundhedsudvalg.

Med hensyn til, om de hjemløses situation skyldes, at den førte socialpolitik er fejlslagen, kan jeg oplyse, at det er kommunerne, der har det primære ansvar for, at der ydes den rette hjælp til dem, der har brug for det. Kommunerne har imidlertid ikke efter den sociale lovgivning en almindelig pligt til at anvise boliger til hjemløse.

Bistandslovens § 31 indeholder en regel om kommuners pligt til at anvise husvilde familier husly mod betaling.

Herudover kan der af § 1 udledes en vis forpligtelse for kommuner til også at hjælpe enlige med at skaffe husly. Den nævnte paragraf forpligter det offentlige til efter reglerne i bistandsloven at yde bistand til enhver, der af hensyn til sine egne eller sin families forhold har brug for rådgivning, økonomisk eller praktisk hjælp m.v. Mulighederne for at anvise husly skal ses i sammenhæng med de amtskommunale institutionstilbud – forsorgshjem og herberger.

Spm. nr. S 257

Til *miljøministeren* (25/2 91) af:

Riishøj (SF):

»Finder ministeren det acceptabelt, at Stolpehuse Produkt i Vallø Kommune i strid med myndighedsgodkendelser, tilsigtet eller utilsigtet, afbrænder skrotaffald, plastic, metaller m.v. og ligeledes i strid med myndighedsgodkendel-

[Riishøj]

ser oplagrer skrotaffald som støjvolde på ubefæstet areal?»

Begrundelse

Skandalen omkring Stolpehuse Produkt har nu stået på i flere år, og det ser ikke ud til, at Vallø Kommune effektivt er i stand til at gribe ind over for virksomheden.

Gennem spørgsmålet ønskes sikkerhed for, at ministeriet vil sikre, at gældende og givne myndighedsgodkendelser faktisk bliver overholdt.

I de sidste uger er generne fra Stolpehuse Produkt blevet yderligere forværret.

Svar (7/3 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Miljø sagen vedrørende Stolpehuse Produkt-handel I/S Hårlev, der efterhånden har verseret et par år, blev foreløbig afgjort med Miljøankenævnets afgørelse af 9. januar 1991, hvor vilkårene for virksomhedens drift frem til 1. november 1992 blev fastlagt.

Miljøstyrelsen har efterfølgende (ved skrivelser af 23. januar, 4. februar, 17. februar og 20. februar 1991) modtaget klager fra naboerne om afbrænding af affald og oplagring af affald og skrot på ubefæstede arealer i strid med den meddelte godkendelse.

Da Vallø Kommune fører tilsynet med virksomheden, har styrelsen den 25. februar 1991 oversendt disse klager til kommunen med en anmodning om en nærmere redegørelse for sagen.

Jeg har bedt Miljøstyrelsen om, så snart svaret fra Vallø Kommune foreligger, at vurdere, om der er grund til at reagere over for Vallø Kommune på grund af den måde, kommunen har varetaget sit miljøtilsyn med den omhandlede virksomhed på.

Spm. nr. S 258

Til *forsvarsministeren* (25/2 91) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Efter hvilke bestemmelser kan hjemmевærnskonsulenten på Fyn henvende sig til samtlige 10.000 fynske kvinder og mænd, der fylder 18 år, med en opfordring til at melde sig ind i hjemmевærnet?»

Begrundelse

Det fremgår af et indslag i Radio Fyn den 25. ds., at efter nogle år med tilbagegang for det fynske hjemmевærn vendte billedet sidste år til en fremgang på ca. 300 medlemmer.

Hjemmевærnskonsulenten angiver, at en af årsagerne til denne fremgang er, at hjemmевærnet på Fyn som det eneste sted i landet skriver breve til alle unge kvinder og mænd, som fylder 18 år.

Jeg undrer mig over, hvordan hjemmевærnskonsulenten er kommet i besiddelse af et register over en hel årgang.

Svar (6/3 91):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Hjemmевærnskonsulenterne er til rådighed for den kommitterede for hjemmевærnet i dennes ledelse af arbejdet for bl.a. tilgang til hjemmевærnet, jf. lov nr. 231 af 26. maj 1982 om hjemmевærnet, § 4, stk. 2.

Oplysning om de pågældende kvinders og mænds navne og adresser er efter anmodning fra hjemmевærnskonsulenten udleveret af Indenrigsministeriets afdeling for personregistrering. Hjemmelen til udleveringen findes i § 23 i Indenrigsministeriets cirkulære nr. 234 af 7. december 1990 om folkeregistrering, der er udstedt i medfør af lov om folkeregistrering, § 2, stk. 1, hvorefter indenrigsministeren fastsætter regler om adgangen til at få oplysninger fra Det Centrale Personregister.

Spm. nr. S 259

Til *miljøministeren* (26/2 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt, at Odense Byråd har besluttet at foretage nye beregninger med metoder, som myndighederne hidtil ikke har godkendt i forbindelse med private støjanalyser, og som nu skal bruges for at få den planlagte natskydebane i forbindelse med flytningen af Sønderborg Sergentskole til Odense godkendt?»

Begrundelse

I Jydske Vestkysten i søndags blev det oplyst, at Odense Byråd nu har erkendt, at støjen omkring den planlagte natskydebane i Højbjerg-

[Køpke Christensen]

Korup vest for Odense ikke kan komme under lovens tilladte 55 decibel ud fra de hidtil godkendte beregningsmetoder. Byrådet i Odense har derfor nu besluttet, at der skal foretages nye beregninger ud fra en metode, som myndighederne tidligere har nægtet at godkende i forbindelse med private støjanalyser, og da spørgeren ikke finder det rimeligt, at offentlige myndigheder kan benytte sig af mindre skrappe metoder end over for private, samtidig med at den nuværende regering også hidtil plejer at forsvare det private udadtil, må disse uacceptable tilstande ophøre omgående. En så grov forskelsbehandling mellem private og offentlige myndigheder finder spørgeren helt uacceptabel og uanstændig.

Svar (7/3 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der er ikke et lovmæssigt krav om, at støjen fra en skydebane skal være under 55 decibel. I henhold til Miljøstyrelsens vejledning om støj fra skydebaner, der er retningsgivende for de lokale myndigheders behandling af sager om skydebaner, bør støjniveauet fra en ny skydebane ikke overstige 65-75 decibel.

Det har hidtil været praksis, at skudstøj blev målt. I de senere år er man gradvis gået over til at beregne skudstøjen ved hjælp af en fællesnordisk beregningsmetode. Sammenligninger af beregningsresultater med en række måleresultater tyder på, at beregningsmetoden i visse tilfælde overvurderer det faktiske støjniveau. Det drejer sig især om støjniveauet over store afstande, og hvis der forekommer mere end én støjskærm.

Miljøstyrelsen har drøftet ovennævnte aspekter ved den fællesnordiske beregningsmetode med Odense Kommune. Miljøstyrelsen tilkendegav over for kommunen, at en alternativ beregningsmetode kunne accepteres, såfremt den er tilstrækkeligt underbygget, det vil sige, at der er dokumenteret overensstemmelse mellem beregningsresultater og måleresultater.

Spørgsmålet om alternative beregningsmetoder til den fællesnordiske beregningsmetode har ikke tidligere været fremført. Der er derfor ikke tale om, at Miljøstyrelsen nu accepterer en beregningsmetode, som styrelsen tidligere har

nægtet at godkende i forbindelse med private støjanalyser.«

Spm. nr. S 260

Til *fiskeriministeren* (26/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»Betyder udtrykket »rimelig grad af lovlighed«, at Fiskeriministeriet er bekendt med og accepterer ulovligheder i fiskeriet, og i bekræftende fald i hvor stort omfang?«

Begrundelse

I Radio Midt- og Vestjylland den 26. februar 1991 sagde Fiskeriministeriets kontrolchef, Per Lackmann, at ministeriet var tilfreds, hvis der er en rimelig grad af lovlighed i fiskeriet.

Svar (1/3 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Det spørgsmål, som fiskerikontrolchefen udtalte sig om, og hvor ordene »rimelig grad af overholdelse« blev anvendt, gik på, om der var tilstrækkelig mange ansatte i fiskerikontrollen til at kunne sikre, at der ikke forekom nogen overtrædelse af fiskerilovgivningingen. På dette spørgsmål svarede fiskerikontrolchefen, at fiskerikontrollen ikke var dimensioneret til at kunne forhindre enhver fiskerilovsovertrædelse, lige så lidt som andre kontrolmyndigheder var dimensioneret til at forhindre en hvilken som helst overtrædelse af lovgivningen. Fiskerikontrollen er dimensioneret til og har til formål at sikre en rimelig grad af overholdelse af fiskerilovgivningingen.

Spm. nr. S 261

Til *fiskeriministeren* (26/2 91) af:

Bjørn Westh (S):

»I hvor mange tilfælde har Fiskeriministeriet kendskab til, at reglerne vedrørende EF-logbøger (bl.a. med angivelse af, hvilke arter der er fanget) er blevet overtrådt, og vil ministeren oplyse, hvor mange logbøger der er meldt bortkommet?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen (Det Fri Aktuelt 23. februar 1991) foregår der et betydeligt snyderi med disse logbøger.

Svar (6/3 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Fiskeriministeriet har konstateret følgende overtrædelser af reglerne vedrørende føring af logbøger:

1. Sager, hvor der kun er sket overtrædelse af logbogsregler.

	1988	1989	1990
Samlet antal	824	520	254
Henstillinger	528	331	169
Retssager	296	199	85

Der gives i det enkelte kalenderår ved konstatering af en overtrædelse én henstilling til fartøjsføreren. Næste gang en overtrædelse konstateres, rejses der en sag for overtrædelse af lovgivningen.

Til ovennævnte tal kan bemærkes, at der i 1988 og 1989 i højere grad end nu var behov for at håndhæve de formelle regler om udfyldelse og aflevering af logbøger. Overholdelse af denne del af regelsættet er nu bedre indarbejdet hos fiskerne, hvilket afspejles i de anførte tal.

2. Sager, hvor overtrædelse af logbogsregler indgår som et gerningsindhold blandt flere ved overtrædelse af fiskerilovgivning.

	1988	1989	1990
Samlet antal	106	70	20

3. Sager, hvor overtrædelser i højere grad er af indholdsmæssig art. F.eks. angivelse af rødspætter, hvor fangsten er torsk, vil almindeligvis ikke fremgå som en logbogsovertrædelse.

Disse sager vil normalt vedrøre rationsovertrædelser og overtrædelser af fiskestop.

4. Fiskeriministeriet har i 1990 udleveret 15 logbøger, hvor fartøjsføreren har afgivet erklæring om, at den gamle logbog er bortkommet. Dette giver mig ikke grundlag for mistanke om omfattende omgælder.

Spm. nr. S 262

Til *energiministeren* (26/2 91) af:

Riishøj (SF):

»Hvordan kan det forklares, at Naturgas Syd for nylig under de tekniske dage i Prag kunne deltage med en særlig stand i betragtning af de verserende sager bl.a. vedrørende selskabets aktiviteter i Tjekkoslaviet?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i Berlingske Tidende har Naturgas Syd deltaget med en stand på de tekniske dage i Tjekkoslaviet for nylig tydeligvis med henblik på eksport til Tjekkoslaviet.

Hvordan kan dette forklares ud fra fornuftige begrundelser i lyset af de verserende sager omkring Naturgas Syd, herunder igangsættelse af den særlige uafhængige undersøgelse.

Svar (6/3 91):

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

De tekniske dage i Prag var arrangeret af Industrirådet. Jeg har således ikke haft indflydelse på eller forhåndskendskab til, hvem der deltog med en stand på udstillingen.

Med hensyn til spørgsmålet om Naturgas Syds deltagelse i de tekniske dage i Prag skal jeg henvise til den igangværende og tilbundsående undersøgelse af selskabets forhold, jf. min besvarelse af spørgsmål 4 fra Folketingets Energinpolitiske Udvalg (alm. del – bilag 20).

Spm. nr. S 263

Til *socialministeren* (26/2 91) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Mener ministeren, at det er korrekt at give en familie med engagement i Indre Mission afslag på godkendelse som aflastningsfamilie med den begrundelse, at det er en lukket familie i forhold til samfundet, og at der vil ske en prægning af anbragte børn?«

Begrundelse

Odder Kommune har i 1988 og senest den 17. januar 1991 givet en familie afslag på ansøgning om godkendelse som aflastningsfamilie. I afslaget hedder det:

»Det vurderes, at der er tale om en familie, der grundet sit omfangsrige engagement i Indre Mission er en lukket familie i forhold til samfundet i øvrigt, og at familiens livsholdning er så udtalt, at man må antage, at der vil ske en prægning af mulige anbragte børn i hjemmet.«

Før andet afslag har Odder Kommune end ikke været i hjemmet for nærmere at undersøge forholdene.

Kan det virkelig være korrekt, at man i Danmark diskriminerer på grund af kristent livssyn og kristent engagement.

[Inger Stilling Pedersen]

Afslaget betyder, at en familie med et handicappet barn ikke kan få lov til at bruge familien til aflastning, selv om familien med det handicappede barn fremhæver det positive ved det kristne livssyn.

Svar (1/3 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Efter bistandslovens § 66, stk. 1, skal opholdssteder for børn og unge, herunder plejefamilier, være godkendt som egnede af den stedlige kommunalbestyrelse, hvis de modtager indtil 4 personer.

Det er kommunalbestyrelsen i den anbringende kommune, der efter bistandslovens § 33, stk. 1, nr. 3, skal vurdere, om barnet kan anbringes i den godkendte plejefamilie.

I Socialstyrelsens vejledning af 27. juli 1988 om døgnophold for børn og unge er der givet retningslinjer for de regler, som kommunerne skal anvende, når der skal træffes beslutning om anbringelse af et barn uden for hjemmet.

Spørgsmålet om godkendelse af plejefamilier som opholdssted for børn og unge, herunder som aflastningsophold, er omtalt i vejledningens punkt 16, 17 og 20. Det fremgår, at opholdsstedet skal vurderes med henblik på at kunne give en generel godkendelse, der bygger på en helhedsvurdering af familiens forhold. I denne vurdering indgår blandt andet en godkendelse af egnetheden af såvel de fysiske rammer som af det socialpædagogiske indhold.

I vurderingen bør endvidere blandt andet indgå antal voksne, samspillet mellem disse, herunder omfanget af udearbejde, eventuelt fagligt relevant baggrund eller særlig erfaring fra beslægtede opgaver.

Der kan efter Socialministeriets opfattelse som led i den socialpædagogiske vurdering også indgå en vurdering af familiens samspil og engagement i forhold til det lokale samfund.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om godkendelse som opholdssted kan ifølge bistandslovens § 66, stk. 3, ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Socialministeriet kan ikke vurdere Odder Kommunes behandling af den konkrete sag.

Spm. nr. S 265

Til *arbejdsministeren* (26/2 91) af:

Graversen (S):

»Hvad agter ministeren at foretage for at afbøde de katastrofale følgevirkninger i Mariager Fjord-området ved en nedlæggelse af slagteriet i Hobro?«

Begrundelse

En nedlæggelse af slagteriet i Hobro vil få katastrofale beskæftigelsesmæssige og økonomiske følger for Hobro og nabokommuner. Hele lokalområdet mister over 300 arbejdspladser, og dette er i forhold til det lokale befolkningstal af procentvis langt større omfang og virkning end f.eks. værftslukningen i Ålborg.

Det må derfor også være rimeligt, at staten formidler en ekstraordinær hjælp til Hobroområdet, jf. tidligere til Ålborg og Lolland-Falster.

Svar (7/3 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har indhentet en udtalelse til spørgsmålet fra Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Arbejdsmarkedsstyrelsen har oplyst, at Arbejdsmarkedsnævnet i Nordjylland den 15. februar 1991 har modtaget meddelelse om mulige forestående afskedigelser på virksomheden Danish Crown Ambas afdeling i Hobro, men at der endnu ikke er truffet beslutning om lukning af virksomheden.

Styrelsen har videre oplyst, at Arbejdsmarkedsnævnet har besluttet at rette henvendelse til virksomheden for så tidligt som muligt i forløbet at få undersøgt, om arbejdsformidlingen kan hjælpe virksomheden og medarbejderne i forbindelse med de eventuelle afskedigelser. De initiativer, der har været drøftet i nævnet, er:

– Oprettelse af et midlertidigt AF-kontor på slagteriet, hvis der bliver økonomisk mulighed herfor.

– Etablering af uddannelses- og beskæftigelsesprojekter.

– De ydelser, som Arbejdsformidlingen sædvanligvis stiller til rådighed ved afskedigelser af større omfang: Information om tilmelding ved ledighed, information om uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder, indsamling af de afskedigedes uddannelses- og beskæftigelsesønsker m.v.

Supplerende har styrelsen oplyst, at Arbejdsmarkedsnævnet i Nordjylland er tildelt 393.300 kr. af »lille nævns«-bevillingen og forventes til-

[Arbejdsministeren]

delt 7-8 mio. kr. til beskæftigelses- og/eller uddannelsesprojekter af forsøgsmæssig og koordinerende karakter i henhold til lov om kommunal beskæftigelsesindsats.

AMU-centrene har traditionelt udvist stor fleksibilitet i henseende til imødekommelse af akut opståede uddannelsesbehov, og hertil kommer, at AMU-centrene forventes tildelt ekstra midler fra uddannelsespuljen til særlige arbejdsmarkedsformål.

På baggrund af Arbejdsmarkedsstyrelsens oplysninger er det således min vurdering, at der er et tilstrækkeligt beredskab i tilfælde af, at slagteriet i Hobro nedlægges.

Spm. nr. S 268

Til *udenrigsministeren* (26/2 91) af:

Agnete Laustsen (KF):

»Vil udenrigsministeren overveje at tilbageholde udviklingsbistanden gennem Danida til Thailand efter weekendens militærkup?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i dagspressen har USA's udenrigsministerium på baggrund af militærkuppet suspenderet al økonomisk og militær hjælp til Thailand på ubestemt tid. På den baggrund virker det besynderligt, at det danske udenrigsministerium oplyser, at den danske bistand fortsætter uforandret. Det vil derfor være af betydning at få oplyst, om udenrigsministeren har planer om at ændre den beslutning.

Svar (4/3 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Spørgsmålet synes at bero på en misforståelse. Udenrigsministeriet har ikke udsendt nogen meddelelse om, at den danske bistand til Thailand fortsætter uændret.

Tværtimod har jeg den 26. februar 1991 orienteret Det Udenrigspolitiske Nævn om, at vi nu fra dansk side i lyset af udviklingen nærmere vil overveje vort bistandsamarbejde med Thailand, og at der indtil videre ikke vil blive optaget drøftelser med Thailand om at iværksætte nye bistandsaktiviteter.

Spm. nr. S 273

Til *kulturministeren* (28/2 91) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke konsekvenser den ny lov om ungdomsskoler, produktionsskoler og daghøjskoler har for undervisere på området, samt redegøre for, om der kan findes en blød overgangsordning til en ny lønstruktur?«

Svar (7/3 91):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Idet det antages, at spørgsmålet om den ny lovs konsekvenser for undervisere på området vedrører løn- og ansættelsesvilkår, kan det oplyses, at der i henhold til § 13 i lov nr. 411 af 13. juni 1990 om ungdomsskoler, produktionsskoler og daghøjskoler er udarbejdet regler i cirkulære af 14. december 1990 om timelønninger for bl.a. undervisning i ungdomsskolen. Der er ikke i loven hjemmel til at udarbejde lønregler vedrørende produktionsskoler og daghøjskoler.

En konsekvens af den ny lov er det forhold, at lov nr. 411 1990 ikke som lov om fritidsundervisning m.v. indeholder en undtagelse fra ferieloven. Der skulle derfor fra 1. januar 1991 udbetales feriepenge af lønnen. Samtidig var det forudsat, at lovændringen ikke fik økonomiske konsekvenser.

Der er i øvrigt redegjort for denne problematik i svar af 7. februar 1991 på spørgsmål nr. S 153 af 31. januar 1991 fra Riishøj (SF).

Efter den ny lovs § 13 udarbejder finansministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, regler om løn- og andre ansættelsesvilkår for bl.a. undervisere i ungdomsskolen.

Forud for udarbejdelsen af løncirkulærer efter bl.a. folkeoplysningsloven og i ungdomsskolen gik drøftelser med Lærernes Centralorganisation i Finansministeriet. Disse drøftelser forventes genoptaget med henblik på at opnå en samlet løsning af lønspørgsmålene.

Spm. nr. S 275

Til *statsministeren* (1/3 91) af:

Hjortnæs (S):

»Hvilke overvejelser har statsministeren selv gjort sig om den pligt, der påhviler ham til at føre tilsyn og kontrol med de ministre, der er medlem af hans regering?«

[Hjortnæs]

Begrundelse

I et svar på to tidligere stillede spørgsmål, nr. S 84 og nr. S 85 1990-91, 2. samling, har statsministeren henvist til den statsretlige litteratur og refereret enkelte afsnit herfra.

Spørgeren kender den teoretiske diskussion. Det, som blev efterlyst i spørgsmålene, og som stadig efterlyses, er statsministerens egen mening, idet spørgeren går ud fra, at statsministeren har gjort sig nogle tanker om de forpligtelser, der hviler på ham i hans egenskab af statsminister.

Svar (7/3 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Mine overvejelser adskiller sig ikke fra de synspunkter, som findes i den juridiske litteratur.

Spm. nr. S 276

Til statsministeren (1/3 91) af:

Hjortnæs (S):

»Kan statsministeren oplyse, om der på noget tidspunkt i den periode, statsministeren har ledet regeringsarbejdet, er truffet beslutninger eller givet direktiver, der har deres baggrund i den tilsynspligt, der påhviler statsministeren?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. 275.

Svar (7/3 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det ligger i sagens natur, at jeg som statsminister ofte har ført drøftelser med ministre om beslutninger vedrørende de pågældendes embedsområder. Dette har imidlertid ikke haft udgangspunkt i den under spørgsmål nr. S 275 omhandlede tilsynspligt.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 12:

Forespørgsel til kulturministeren [om Det Kgl. Teaters konstruktion og drift på lidt længere sigt].

Af Arne Melchior (CD) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 7/3 91).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Først tak til ministeren, fordi han har fulgt opfordringen til at fremsende kommunernes forsøgsansøgninger til ordførerne inden førstebehandlingen.

Lovforslaget ligner meget det lovforslag, der ikke blev færdigbehandlet inden valget i december 1990. Det er selvfølgelig også årsagen til, at der slet ikke har været den samme interesse i pressen og blandt befolkningen for denne genfremsættelse, som der var forud for behandlingen i efteråret.